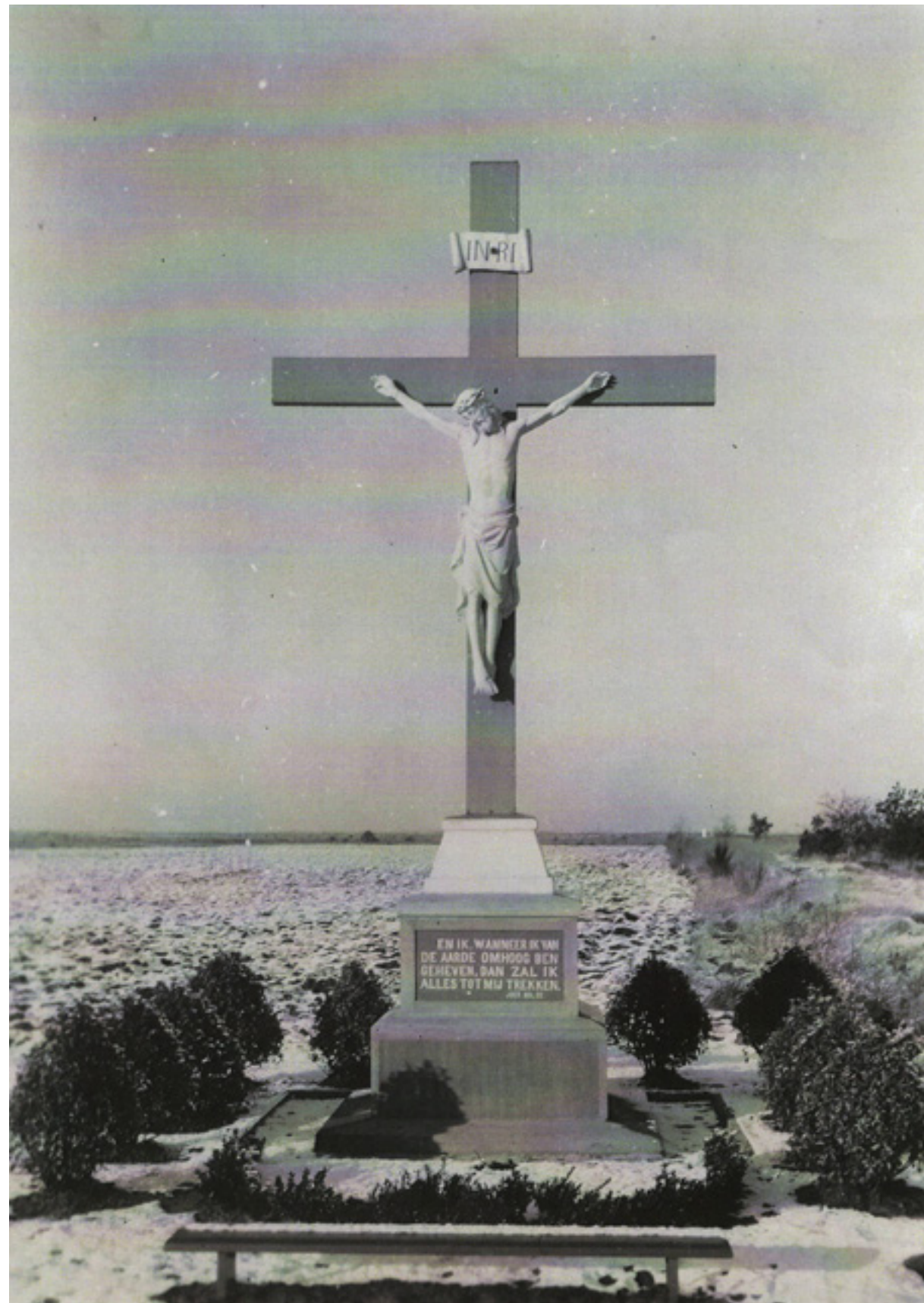

OMZIEN

naar leven

Mijn geest
wortelt in
mijn lichaam

Mijn lichaam
voedt mijn ziel

*

Mijn hart
leidt mij
naar God

Mijn geest
volgt

CONTEMPLATIE

Het begin van een dag
is een intreden
in het claustrum
van uw aanwezigheid.

Uw tempel wil ik ingaan,
uw altaar betreden
om stil te zijn
in uw aanbidding.

Ik treed in de ruimte
van mijn geliefde
en open mij in liefde
tot de avond valt.

In beschouwing wil ik
naar U uitzien, God,
schouwend in de verte
tot ik U aanschouw.

INTRO

Iedere morgen leid jij mij
het heiligdom van leven binnen
met de heiliging van je glimlach
en een gebed op je lippen.

Dan dans je voor mij uit voor de
ark van Gods aanwezigheid om
mij op het altaar van God
te offeren, met jou mee.

Zo wordt dagelijks onze jeugd
verblijd en zetten wij
liefdevolle schreden op de
altaartreden naar God.

RICHTING

En telkens
iedere dag opnieuw
richt ik me
aan jou op

als ik opsta
uit de val
van niet weten
en niet zijn.

En telkens
iedere dag weer
richt ik me op
naar het licht

als ik aan jou
ontwaak tot al
wat is aan
leven en licht.

En telkens
door de dag
trek ik me
op aan jou

trek ik je op
aan mij
om staande
te blijven.

En telkens
dag na dag
til ik je
hoog op

om samen
recht te staan
voor Gods
Aangezicht.

ONTVANGENIS

Zij zei plotseling
kijk, heel de natuur
komt naar ons toe -
alles is licht -
de wolken zijn mooi -
en zie die mooie
kleurige schoentjes
van de jeugd eens.

Op dat moment was zij
hoogst ontvankelijk -
ook een paar dagen
eerder toen zij zei:
ik ben zo gelukkig
omdat ik zoveel
van God weet.
God kwam naar haar toe.

VERLICHTING

Op het laatst zei zij
toen zij mij aankeek
met heldere blik:
jij hebt mooie ogen
'daar zitten meisjes in'.
Zij zag wat onzichtbaar
was doordat zij lief had.

In de laatste minuten
speelde ik op het orgel
'zo vriendelijk en veilig
als het licht'. Ik hoorde
haar zacht mee-neuriën.
Toen werd het stil. God
sloeg zijn mantel om haar heen.

SCHONE LIEFDE

Schoonheid zit in je ogen.
Zij stralen liefde uit
die diep van binnen
opborrelt uit je wezen.

Als je door je ogen kijkt
'zie' je schoonheid
die is en die ontstaat
als jij ze 'aanziet'.

Dit is scheppende liefde
die opwelt uit de
schoonheid van God
die je ziel bewoont.

LICHTE

Jij, mijn lief, hebt niet alleen
het levenslicht ontvangen, maar
bent ook het levenslicht geweest.

Dit licht straal je uit, nu ben je
hemellicht dat zielen verlicht.
Liefdelichten dag en nacht.

Iedere morgen richt je je weer
naar het eeuwig licht van God -
om de donkere aarde te verlichten.

Ik mag in jouw licht staan
waardoor ik God kan zien
om naast jou neer te knielen.

O GOEDHEID

Bruno, ik denk
dat u bij het
ontwaken van
uzelf in een
nieuwe dag
uw hart opende
uw armen wijd
uitspreidde en
dan de hele
goedheid van
Gods schepping
bij u binnenliet.

En dan bad 'O
Goedheid God'.

O BONITAS

Goedheid
Godheid
U zelf
Liefde

Er is in ons zo'n diepe, blij rust
het goede te zien en te ervaren,
niet alleen buiten ons zelf
maar ook in ons zelf:

het goede dat U, God, in ons
gelegd hebt, uw goedheid,
U, zelf - om de goedheid van heel
ons leven te blijven weten.

LIEVE BRUNO

Voor u was het beleven
van de Mis als de
lichamelijke eenwording
met het lichaam van God.

U werd in uw priesterschap
offeraar en offerande,
een andere Christus ook al
voelde u zich onwaardig het te zijn.

U hebt door de eeuwen heen
de eucharistische aanwezigheid
van Jezus in de orde die door u
ontstond, als kenmerk behouden.

Dit dagelijks voedsel van de ziel,
om te groeien in de gelijkenis
met Jezus, werd de diepste reden
om met Hem de stilte in te gaan.

Uit deze levens-eenheid werd u
één met mensen, medekluizenaars
en wierp u zich ook ter aarde
omdat deze het lichaam was van God
en de bodem van de eeuwigheid.

U moet lief geweest zijn want
alleen wie van mensen houdt kan
waarachtig van God houden -
van God die mens werd om zo
zichtbaar en tastbaar nabij te zijn.

Toch was u misschien meer innig
dan uittig, beminnelijk maar zo
van eenvoud vervuld en in liefde
verstild, dat u gewoon menselijk
wilde zijn in de liefde met God.

Waar was u tijdens de heilige Mis?
Hoe ver kon u de toekomst in kijken?
Kon u in de momenten van eenzijn met
Jezus voorvoelen, dat ooit het leven
van Kartuizers gemengd zou worden:

om aan den lijve te ondervinden dat
alleen vanuit de liefde de eeuwige
Godsliefde wordt gevoeld en beleefd.
Immers: de Minne wortelt in het lichaam
opdat God menselijk worde bemind.

SACRIFICIUM

Geen viering die dieper de zin van het leven in zich besluit dan de Mis waar Jezus zelf wordt herdacht en herleefd.

De Mis is, in de overgang van sterven naar verrijzen, het eeuwig goddelijk ritueel voor de mens die voortbestaan mag.

MUZIEK VAN GOD

Ik hou niet van doodstil.
Wel van stilte die opent
naar buiten: om alwat leeft
bij mij binnen te laten komen.

Zo is muziek voeding van mijn
wezen, drank van mijn ziel.
Ik wil me storten in het leven
dat muziek en zang mij geeft.

Toch kan stilte ook dodelijk zijn.
Ook het absolute stilleven
in een Kartuizerkluis
met (de stille) God alleen.

STILTE (BE) OEFENING

Stilte zonder geluid
zonder ruisen van buiten,
zonder taal en teken,
confronteert me met mezelf.

Met de volheid van eigen
rijkdom en vreugde -
met leegte en verdriet
wat in mij is.

Natuurgeluid, het zingen
van de kosmos, het ruisen
van het riet, het kabbelend
water. God fluistert

en ik luister met mijn hart.
Stil vertoef ik in de loge
van de Opera Dei waar God zich
uitzingt in scheppingsvreugde.

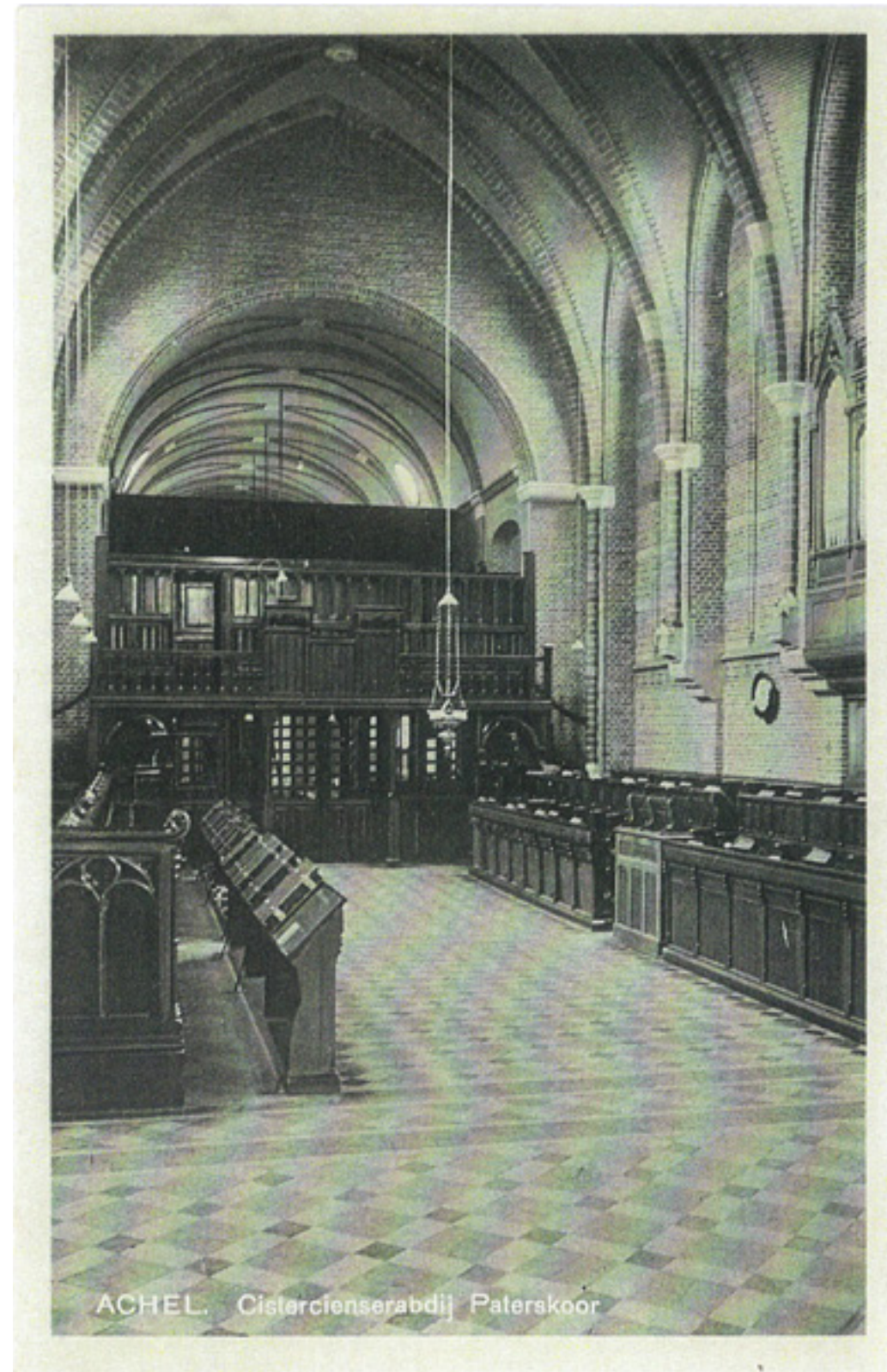
SILENTIUM

Stilte kan benauwend zijn
als er niets is wat die
stilte kan vullen en aan
het moment zin kan geven.
Het zwijgen in een wachtkamer.

Stilte kan bedreigend en
beangstigend zijn, zoals
een nacht doorbrengen
in een politiecel met
alleen een luikje in de deur.

Maar ook de verplichte stilte
in een klooster of seminarie,
met lange lege gangen
met uitzicht op niets.
Terwille van de innerlijke rust?

Stilte is alleen weldadig
als deze binnenleidt in
eigen innerlijkheid, leidt
tot zelfbewustzijn en vrede.
Het behoeden van eigen rijkdom.

ACHEL. Cistercienserabdij Paterskoor

DE LEGE STILTE

Hoe stil, leeg was het
in het revalidatie-centrum.
Zij was zo gewend aan
muziekuren door de dag.
Nu moest zij leven zonder
muziek en zang op haar kamer
drie weken lang alleen.
De lege stilte beving haar.

Wat eerst in haar meezong
en haar innerlijk in
beweging bracht, viel stil.
Haar gedachten vervloeden,
haar inwendig gebed stokte.
God was geen huisgenoot meer.
Haar gebedenboek lag thuis.
Zij treurde in stilte.

Herkende men haar 'geestelijke'
leegte? Er waren toch allerlei
leuke en ontspannende programmas!
Zij was zo graag weggedroomd
in haar eigen muziek of uit
volle borst mee gaan zingen.
Zal ik voor u de TV aanzetten,
zei de zuster. 'O nee!'

GELADEN STILTE

Er zijn situaties
die vragen om stilte.
De stilte van de
toegankelijkheid
en ontvankelijkheid.

Een museum een kerk
een kerkhof een kapel
in een klooster waar
het Allerheiligste
is uitgesteld.

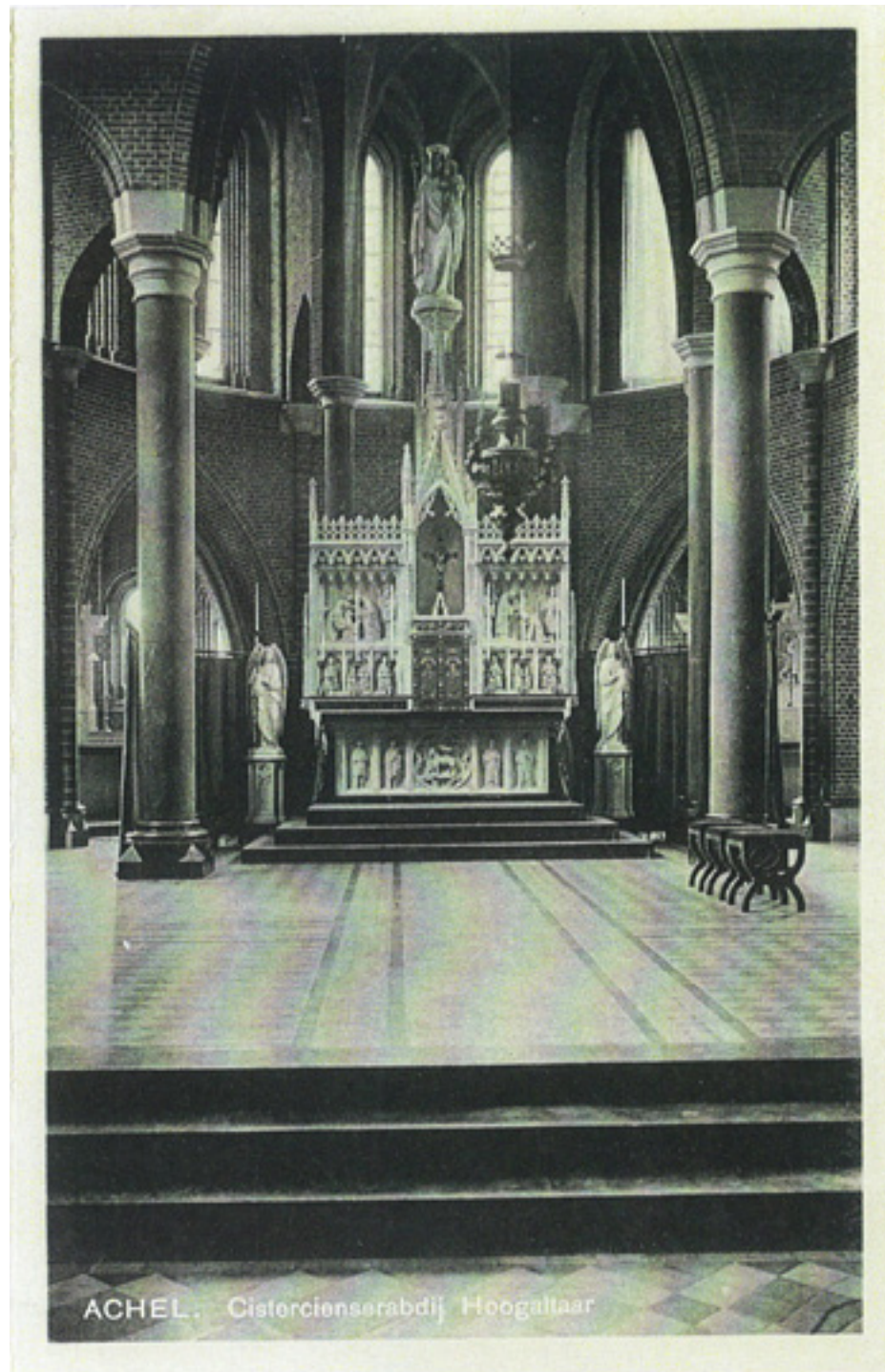
Een bezoek aan je oude
vader in het verpleeg-
huis - vanwege een
linkszijdige verlamming,
zo eindeloos hulpeloos.

Deze stilte zegt alles.
Je geeft wat je ontvangt.
Af en toe een lief woord,
een streling, een kus
en een stille blik.

En dan de diepe stilte
van het mortuarium om
afscheid te nemen onder
een laatste zegening,
een laatste stil vaarwel.

Geladen stilte is heilig,
is dieper dan taal en reikt
verder dan het leven.
Het is als het communiceren
in de eeuwigheid.

GENADESTROOM

ACHEL. Cistercienserabdij Hoogaltaar

Vruchtbaarheid, daalt
uit regenwolken neer en
stroomt in beekjes en kreekjes
terug naar de bron.

De zee spreidt zich
als een zegen van leven uit
over het land onder de warmte
van zon maan en sterren.

Daar wortelt het leven
rijzen bomen uit de grond
spreiden bloemen hun pracht en
worden mens en dier geboren.

Zo vloeit ook het genadeleven
vanuit de kloosters terug
naar de zielebronnen van het
eigen gezin en de familie.

De uitstroming van een leven
uit liefde voor God gebeurt
in de bezoeken en brieven
meer nog in een stroom van gebed

die vanuit de koorbanken bij dag
en bij nacht uitwaaiert naar
ouders en geliefden en is als
een voortdurende communie.

PSALLITE SAPIENTER

Het schitterend orgel van de
Achelse kluis zet veel luister
bij in vieringen en uitvoeringen.

Waar Kartuizers iedere vorm van
muzikale begeleiding achterwege laten,
maken Trappisten daar juist gebruik van.

Dat fleurt het overigens sobere leven
van Trappisten op en het draagt
bij aan innerlijke beleving.

Ook 'sapiens': wijs
orgelspel te benutten als een
dragende basis van samenzang.

Kartuizers zakken wat bij iedere
psalm in het nacht-officie, maar
nemen dan de juiste toon weer op.

MUSE

De muziek
van de schepping
is de muziek
voor de mens

alle muziek, vogelzang
en sjierpen van krekels,
het zingen van de wind,
het ruisen van het riet.

Orkesten en cantates,
het neuriën onderweg.
de hoogliederen van
lust en verrukking.

Monniken en monialen
kunnen in hun beschouwing
omhuld worden door de
klankschaal van de liefde

die in heel de schepping
resoneert en neerdaalt
op de bodem van de ziel
om stem van God te worden.

Zij kunnen het zingen van
God niet weglaten maar
dagelijks willen ontvangen
als het licht van de zon.

GOD ZINGT

Waarom ik niet
zonder muziek kan
en altijd wil zingen
en horen zingen?

Muziek resoneert
in mij, maakt muziek
in mij, doet mij leven,
geven, zweven.

Maar het diepste
van verlangen naar
de schoonheid van
muziek en zang

berust op mijn
gewaarwording
dat 'God' het is
die zingt...

MUZIEK

sterft niet uit
sterft niet weg
aan de stranden
van de wereldzee

alle scheppingen van
muziek en zang
ieder woord
iedere lach

klinken door
in eeuwigheid
als het leven
van de Eeuwige

de nooit eindigende
vreugde van God
om de mens en
van de mens om God

de aarde klinkt door
in de hemel
in de mensen
in de hemel

muziek in alles
aan weerszijden
van de hemel
en de aarde

omdat God
zich uitzingt
in de tijd en
in de eeuwigheid

en de mensen
levende instrumenten
zijn in de hand
van God

ALLES IS AL

De muziek en zang
die in het nu ontstaat
was al in de eeuwige
werkelijkheid van God.

En toch, hoe verheerlijkend
zal het voor God zijn dat
wat mensen componeren zijn
eigen schepping al was.

Hoe verheugend voor Godin
haar eigen muzikaliteit
van mensen terug te krijgen
in muziek en zang.

Dit mysterie van goddelijkheid
is voelbaar en ervaarbaar
in de mystieke realiteit
van eeuwige aanwezigheid.

*Adem
is
zuurstof
voor
het lichaam*

*Muziek
is
zoetstof
voor
de ziel*

HEMELFEEST

Wie van muziek en
zang houdt, kan zich
geen hemel voorstellen
zonder deze diepst
menselijke taal, want
zang is zieleuiting en
muziek spel van de geest.

In de nieuwe wereld
zal dit de communicatie
zijn van hemelingen
met elkaar en met God -
als ultieme liefde en
alles overtreffende aardse
en bovenaardse schoonheid.

Zingen en musiceren,
zang en muziek beleven
en ondergaan zal de
eeuwigheidsdagen vullen.
Zo wordt God, die zelf
zang en muziek is,
eeuwig gelooft en gelieft.

IN-ZIJN

In muziek en zang
ben ik bij mezelf -
en van mij zelf uit
kan ik dan ingaan en
uitgaan naar wat mij
omgeeft. Het heelal
leeft, de natuur danst.

Ik neem mijn blokfluit
mee naar de open heide.
Aan de bosrand zingen
de goudhaantjes mee.
Dit is mijn wereld.
Ik voel mij verbonden
en niet eenzaam meer.

Muziek en zang horen bij
mijn innerlijk wezen.
Vooral wat mij verstillt.
Ik ga de concertzaal van
de natuur binnen en keer
terug naar mijn hut waar
ik mijn psalmen zing.

LIEFDEDAAD

O God, Liefde, U
ik heb het altijd gevoeld,
maar nu weet ik duidelijker
dan ooit tevoren, dat ik
ben verwekt en geboren
uit de liefde van God
en van mijn ouders.

Geboren voor de liefde
om lief te hebben en
om alles te beminnen.
Ik lees de vele tekens
die aangeven dat ik
van U ben voortgekomen
en voor U bestemd.

Om uw liefde te leven,
te verkondigen dat U
liefde bent, oneindige
alles schenkende liefde.
Maar ook om mijn vader en
moeder en mijn geliefde
van uw liefde te vervullen.

CONCEPTIE

Priesterroeping begint bij de inwoning van God in de ziel van het nog ongeborn meisje en de zo juist ontvangen jongen met de bedoeling en zending van God dat zij in zijn Naam de aanwezigheid van God zullen uitdragen in de wereld.

God bezielt en belichaamt de genetische grondstoffen en natuurlijke eigenheden van lichaam en ziel van vader en moeder en doordringt deze zozeer met zichzelf dat het priesterschap als een persoonlijke eigenheid in het meisje en de jongen ontwaakt.

Waar dit in de kiem van het bestaan is gebeurd, vangt de levensweg naar het priesterschap aan als een rijpende vrucht. Deze ziele-bevruchting is de liefde-keuze van GodGodin die zo in de wereld wil herboren worden en verschijnen.

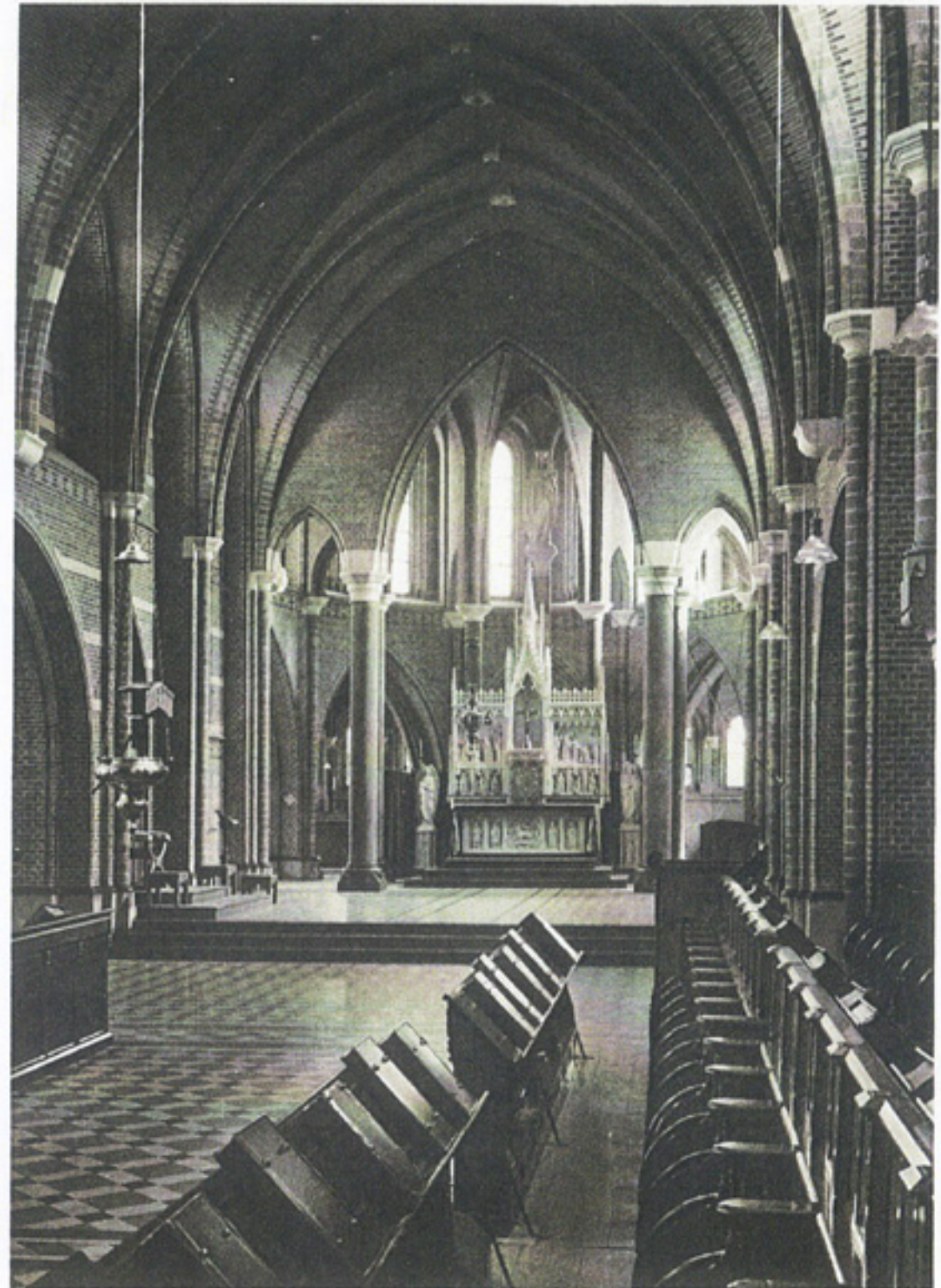
Heel die lange route zit vol bevestigingsmomenten van deze originele goddelijke oorsprong. Van daaruit is God zo ontzettend nabij gebleven. Dit is immers Gods eigen weg. Deze mystieke benadering van roeping is de weergave van het eeuwig kosmische Woord van God.

Sommigen van hen worden door de kerk herkend en erkend. Sommigen zullen daardoor van hun eigen natuurlijke weg wegdwalen en vervreemden. Sommige vrouwen en mannen zullen vanuit hun zuivere goddelijke conceptie levenspriesters en levenspriesteressen worden in de wereld.

LOVE SONG

Mijn schone lief,
je bent gezegend
met schoonheid.
Je mooie lichaam
straalt je mooie
ziel uit.
Je lichaamsgeur
is fijn.
Je zielegeur
is fijn.
En alwat er in je
oplicht is liefde.

En je bent vol
van God. Dat is
het geheim van
je schoonheid.
Zo ziet God je,
zo ziet God
zichzelf in jou.
En ik mag God
in mijn armen
nemen als ik
jou in mijn armen
neem en aanbid.

St. Benedictus-Abdij Achel - Abdijkerk: monnikenkoor

HET DEBAT

Je vertelt dat je bij je priesterwijding tijdens de litanie van Alle Heiligen plat op de vloer van de Sint Jan liggend, je mannelijkheid voelde.

Vraag: was dat voor jou niet het overtuigend bewijs, dat je eigenlijk meer geroepen was voor het huwelijk dan voor het priesterschap, om lichamelijk en zinnelijk lief te kunnen hebben?

Dat ik desondanks toch priester wilde worden, bewijst dat juist dát de keuze van mijn leven was. Dat dit hoofdzaak was - en dat dus al het andere als bijzaak werd prijsgegeven: vaderschap, liefdesrelatie, seksualiteit. Dit bewijst hoezeer priesterschap voor mij verankerd lag in een diepe liefde voor God en er een innige band was met Jezus.

Meer nog: deze diepte van verankering was op zijn beurt het gevolg van mijn zinnelijk leven met God. Ik werd priester, juist vanuit deze hoge mate van sensitiviteit en seksualiteit. En daarom leef ik affectief met God.

In deze woeling van mijn lichaam - doorbloeding van mijn ziel vond ik God in mijzelf en mijzelf in God, omdat dat dezelfde beweging was.

Vraag: was je dan niet bang, dat die lichamelijke bron je toch zou overstromen en het leven 'als priester' onmogelijk zou maken?

Ik wist dat wat zó samengestroomd was, nooit zou veranderen in tegenstromen maar hoe dan ook in elkaar zouden blijven opgaan. Dat er stuwdammen zouden kunnen zijn, die deze stroom zouden willen tegenhouden, hield ik buiten mijn zijns-ervaring. Ik was mezelf en daar geloofde ik in.

Uiteindelijk wil de kerk deze eenheid toch verbreken door je buiten het priesterschap te willen plaatsen.

Een kerk kan deze zijns-eenheid niet verbreken. Niet de kerk schenkt je het priesterschap maar het is een gave van God in je lichaam en in je ziel. Dit is het priesterschap in eeuwigheid.

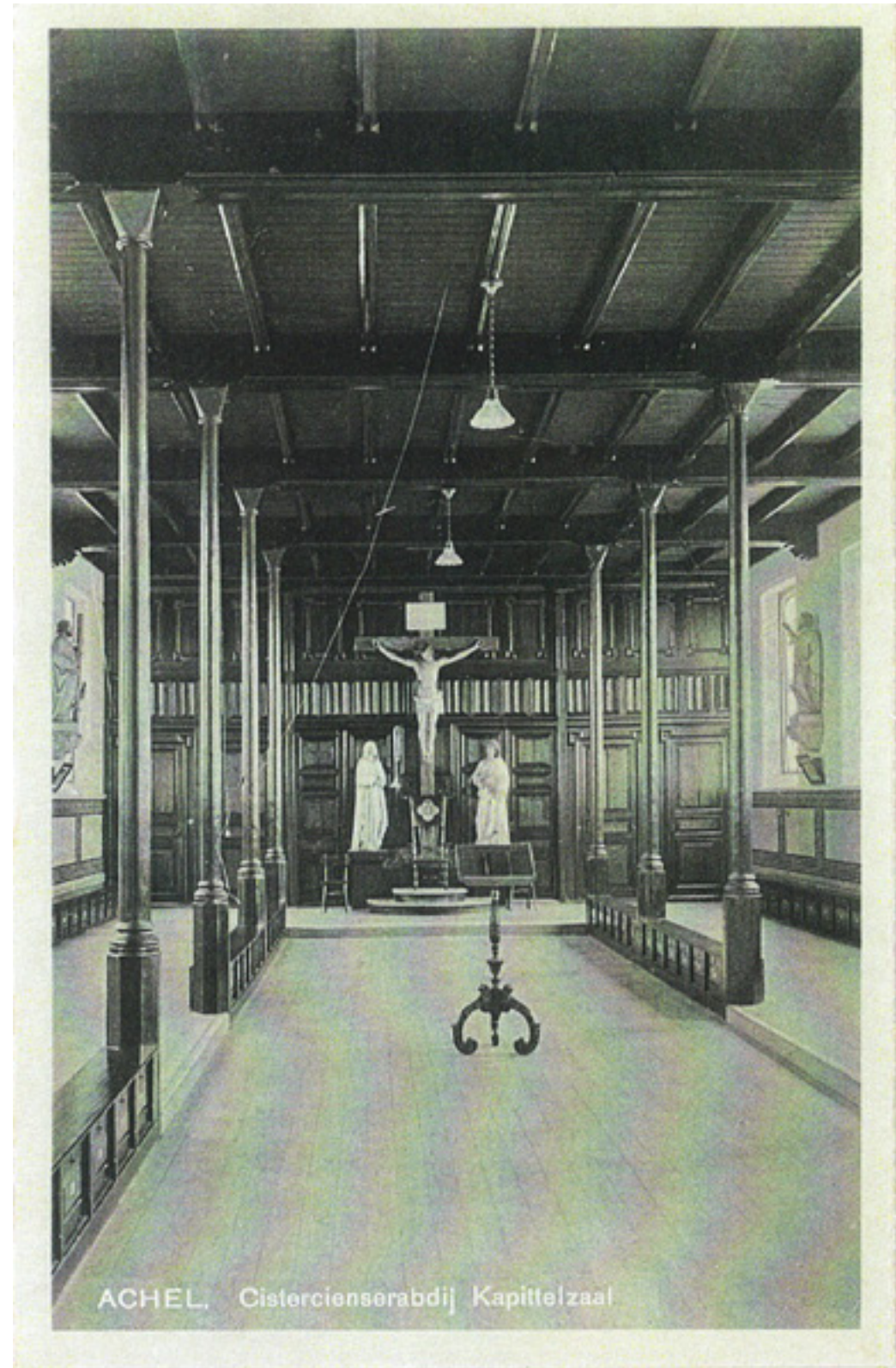
TROUW

Na zeven jaren trouwden
we voor God in een
kleine kapel.

Niet voor de Kerk
Niet voor de Wet
Niet voor een gezin.

Wel voor lichamelijke
en geestelijke liefde.
Wel voor een gezamen-
lijk priesterschap
van man en vrouw.
Wel binnen de Kerk.

God trouwde met ons.
Wij bleven God trouw.
Na meer dan zevenmaal
zeven jaren mochten wij
met God onze gouden
bruiloft vieren.

ACHEL. Cistercienserabdij Kapittelzaal

MONASTIEK LEVEN

Monniken en monialen leven ons voor hoe het mogelijk is alleen te leven, hoe je diepere betekenis kunt geven aan een leven waarin je ofwel door keuze ofwel door noodlot een alleenlevende of alleenstaande bent geworden.

Welke structuur en vorm geef je aan je dagen? Welke inhoud kies je? Kan de weg van het geloof, de innerlijke weg een eigen zin geven aan je bestaan? Hoe kan een man of vrouw, alleen levend of in een gemeenschapsverband zichzelf zijn?

Hoe ontzettend aktueel is dit, vooral op latere leeftijd, want hoevelen komen vooral in deze tijd alleen te staan door overlijden van een van beiden of door scheiding. En hoe groot kan de aarzeling zijn zich voor het leven met iemand te verbinden.

Voor de 'geestelijke weg' is een vraagstuk van de eerste orde. Welke weg, welke wegen zijn te gaan - uit nood of overtuiging? Monniken en monialen laten zien, hoe positief, vervullend en vreugdevol de weg van het geloof kan zijn.

Het zou een stil apostolaat kunnen zijn voor contemplatieven: te vertellen hoe hun leven is. Op deze wijze kunnen zij als voorgangers en gidsen de nood en eenzaamheid van ouderen vooral helpen lenigen en een nieuw geluk mogelijk maken.

Met de beeldvorming en ideaalstelling van een leven in harmonie, licht daar als vanzelf de religieus-spirituele levensbeschouwing doorheen, want de monniken en monialen stralen dit uit. Door hen komt het religieuze en humane aan het licht.

BUITENMONNIKEN

Het intreden bij de Trappisten kent verschillende dimensies. Niet alleen het toetreden tot een lokale kloostergemeenschap als novice en later als monnik voert binnen in de werkelijkheid van het beschouwend leven.

Het intreden kan ook heel diep wezenlijk en waarachtig zijn door in de Cisterciënser-geest te leven, de toekomst, de wereld aan te zien in de geest van vertrouwen en hoop. Dit is het beschouwen van God die de wereld liefheeft en mens geworden is.

Een vriendenkring van een abdij kan berusten op liefde voor de abdijbewoners, Trappisten of Trapistinnen, of de onderlinge vriendschap die gevoed wordt door een gelijkgezinde spiritualiteit. Ook kan een basis zijn het historisch religieus gevoel.

Maar er is meer. En er kan nog veel meer zijn of in de toekomst gebeuren. Er kunnen participanten zijn, die gedeeltelijk deelnemen aan het geestelijk en feitelijk leven van de gemeenschap. Oblaten zijn hier de voorlopers van. Die zijn (al) monnik en moniale.

Maar dan is er ook nog een 'geestelijke' gemeenschap van Trappisten en Trapistinnen. Zij weten het van zichzelf en van elkaar ook al worden zij niet in hun waarde en volwaardigheid gezien en geweten. Zijn zij de oude en nieuwe derde orde? En wanneer wordt deze Orde bevestigd?

Dit is de grotere Communitas 'ex clauistro' die zich aan elkaar herkent en inspireert. Zij zien elkaar in de viering van de Hoogmis en op Hoogtijdagen. Of zitten wat verspreid in de koorbanken bij de Vespers. Misschien nog even in het Gastenverblijf. En daarna rijden zij stil naar huis.

TOCHTGENOTEN

Zwerver en Minstreel
waren twee monniken
die met elkaar optrokken.
Zij waren als broers en
hartsvrienden en leefden
samen voor God alleen.

Minstreel was tien jaar
jonger dan Zwerver
maar zij waren beiden
priester gewijd en hadden
hetzelfde kluizenaarsleven
in den vreemde doorleefd.

Zij kenden de hoogten
en diepten van het monastieke
leven en waren zo in God
gegroeid dat zij in de Minne
konden blijven onder welke
levensomstandigheden dan ook.

God was hun huisgenoot en
levensgezel geweest de jaren door.
Toch was het of God zelf hen
naar buiten riep en zond.
Vol van deze onvergetelijke
ervaring gingen zij op tocht.

Minstreel besloot zijn kluis
te verlaten om als vrije vogel
de verten in te gaan die hij
in zijn dromen voor zich zag.
Hij voelde dat zijn kunstenaarsziel
riep om voor God te kunnen dansen.

Pas veel later zegde Zwerver zijn
kluizenaarsleven vaarwel, omdat hij
zich onweerstaanbaar getrokken
voelde naar mensen en gemeenschappen.
Hij kon zijn behoefte om liefde te
geven en te ontvangen niet weerstaan.

Minstreel landde weer op vaste bodem van waaruit hij vertrokken was, maar de seminarie-president had eerst bij de kloosterorde informatie ingewonnen. 'Wat was er mis gegaan' 'Waarin had Minstreel gefaald? 'Was hij (nog) geschikt?

Hij begroette Minstreel niet als de verloren zoon, maar zette hem meteen een studiejaar terug. Hij vroeg niet: 'Hoe gaat het' of 'Heb je God gevonden die je gezocht hebt'. En hij zei niet 'Ik ben blij dat je er weer bent ... '.

Na die tijd hield hij Minstreel opvallend in het oog : wat hij deed en niet deed, met wie hij omging, waarom zo'n andere eerste preek? En als hij het had gedurfd had hij Minstreel de laan uitgestuurd om 'insubordinantie': niet-onderdanigheid.

Terwijl ... theologanten bijna uitsluitend worden beoordeeld op studiecijfers en volgzaamheid, ongeacht hun religieuze, sociale, politieke levensinstelling en de zonodige praktische vaardigheden.

Later waren er veel priesters die, geconfronteerd met eigen halfheid en armoede, mede veroorzaakt door een onvrijwillig celibatair leven, het beschouwend leven beschouwden als een vlucht uit de werkelijkheid.

Vanwaar al die aarzeling, twijfel, ongeloof en verzettelijkheid? Van ouds hebben wereldheren minachting voor religieuzen, paters, broeders, voor zusters vooral - alsof zij niet hoogwaardig zijn, volwaardig zijn.

In hun waardigheid, de algemeen erkende eerbiedwaardigheid traden de gebroeders fier en moedig het nieuwe tegemoet, terwijl zij de verworvenheden van hun leven met God mee naar buiten namen.

Maar toen zij aanklopten bij kerk en klooster in het land van de toekomst, stieten zij op gesloten deuren, ontoegankelijke instituties en hoogwaardigheden met gesloten ongelovige harten.

Een vroegere abt vond dat Zwerver iemand was die 'doolde' - terwijl Godzoekers eigenlijk de enigen zijn die 'niet' dolen. Maar hij had zo zijn bedenkingen tegen de wereld van ascese en mystiek.

Zwerver liep tegen de (vol) macht van een bisschop op, die meedeelde slechte ervaringen gehad te hebben met kloosterlingen die wilden gaan werken in het parochie-pastoraat. 'Ik moet u teleurstellen' zei hij.

Maar Zwerver liet zich niet zomaar opzij zetten en zette door. Tenslotte mocht hij -op 50-jarige leeftijd- stage gaan lopen als hij tegelijkertijd pastoraal-theologie ging studeren op een theologische faculteit...

Toch werd hij een grote goede pastoor, een ervaren herder van jong en oud, een levenspriester die zich niet liet leiden door constituties en richtlijnen, maar door God alleen zoals hij dat jaren lang in stilte gewend was geweest.

Bittere ervaring leert, dat religieuzen echt niet met open armen worden ontvangen in het kerkelijk leven. Zij dragen het stigma met zich mee van een onderbroken onvoltooide geestelijke weg als zij uittreden.

Als ooit een Kartuizer of Trappist de nieuwe keuze maakt om het pastoraat in te gaan, kan hij rekenen op argwaan. Hij zal juist helemaal niet geëerd of gewaardeerd worden om zijn keuze voor God alleen te willen leven.

Hij zal als zonderling gemeden worden en altijd beschouwd worden als een mislukkeling, een wereldvreemde Godzoeker die aan gewone mensen niets te bieden heeft, omdat hij niet met beide benen op de grond staat ...

Eigenlijk is er voor religieuzen maar één weg, die aansluit op hun voorgaand leven: de vrije ruimte van vrij en willig er zijn voor God en mens - ongebonden en authentiek, want zo is de keuze voor God alleen.

Niet langer mogen religieuzen die een nieuwe levensweg kiezen, bestaansafhankelijk zijn van een religieuze of sociale dienst: niet van een kerk die het spoor bijster is, niet van een staat die een splijtzwam is in de wereld.

Het mag een zeer bevrijdende gedachte zijn, dat religieuzen, die buiten het 'geordende' verband treden, de geroepen zijn om een 'eigen' weg te gaan in plaats van zich in te voegen in bestaande verbanden als kerkelijke en maatschappelijke instituten.

Zij passen daar niet alleen niet in, maar hebben de verworvenheden om wijder en breder de geest van Jezus gestalte te geven in kerk en samenleving. Zij zijn het die beproefd zijn, die in het diepe gesprongen zijn van zelfopoffering: spiritualiteit en solidariteit.

Heel diep in het begin van de geschiedenis van het christendom verschijnt de Jezus-geest. Jezus en zijn verwanten bewegen zich 'buiten' de Tempeldienst en het Sanhedrin-gebeuren. In hen ontstaat het Godsrijk waar de liefde heerst en gerechtigheid wordt nagestreefd.

Dit betekent concreet, dat zij die uit religieuze verbanden komen (orde, congregatie) onafhankelijk van kerkelijke en maatschappelijke zijnsvormen een nieuwe weg gaan en zich daar vestigen waar Jezus zich dagelijks ophoudt - tussen daklozen weerlozen werkelozen ...

Twee leerlingen van Johannes de Doper, de woestijnvader van de Essenen, liepen Jezus achterna. 'Waar houdt u zich op' vroegen zij. 'Kom maar kijken' zei Jezus. Zij traden -daartoe aangemoedigd door hun woestijnvader Johannes- uit naar Jezus.

De roep van Jezus, de zachte stem van de Geest roept op tot een beweging die zich inzet voor een nieuwe hemel en aarde. Daarin wil God zich gaan openbaren. Daarbinnen liggen kleine bidkapellen en retraitehuizen om even met God alleen te zijn.

God heeft niet voor niets vrouwen en mannen opgeroepen om monialen en monniken te worden. Zij worden in hun monasterium de volgelingen, vrienden en verwanten die met Jezus de toekomst intrekken, om samen te werken aan het godmenselijk paradijs.

ACHEL. Cistercienserabdij Buitenkapel

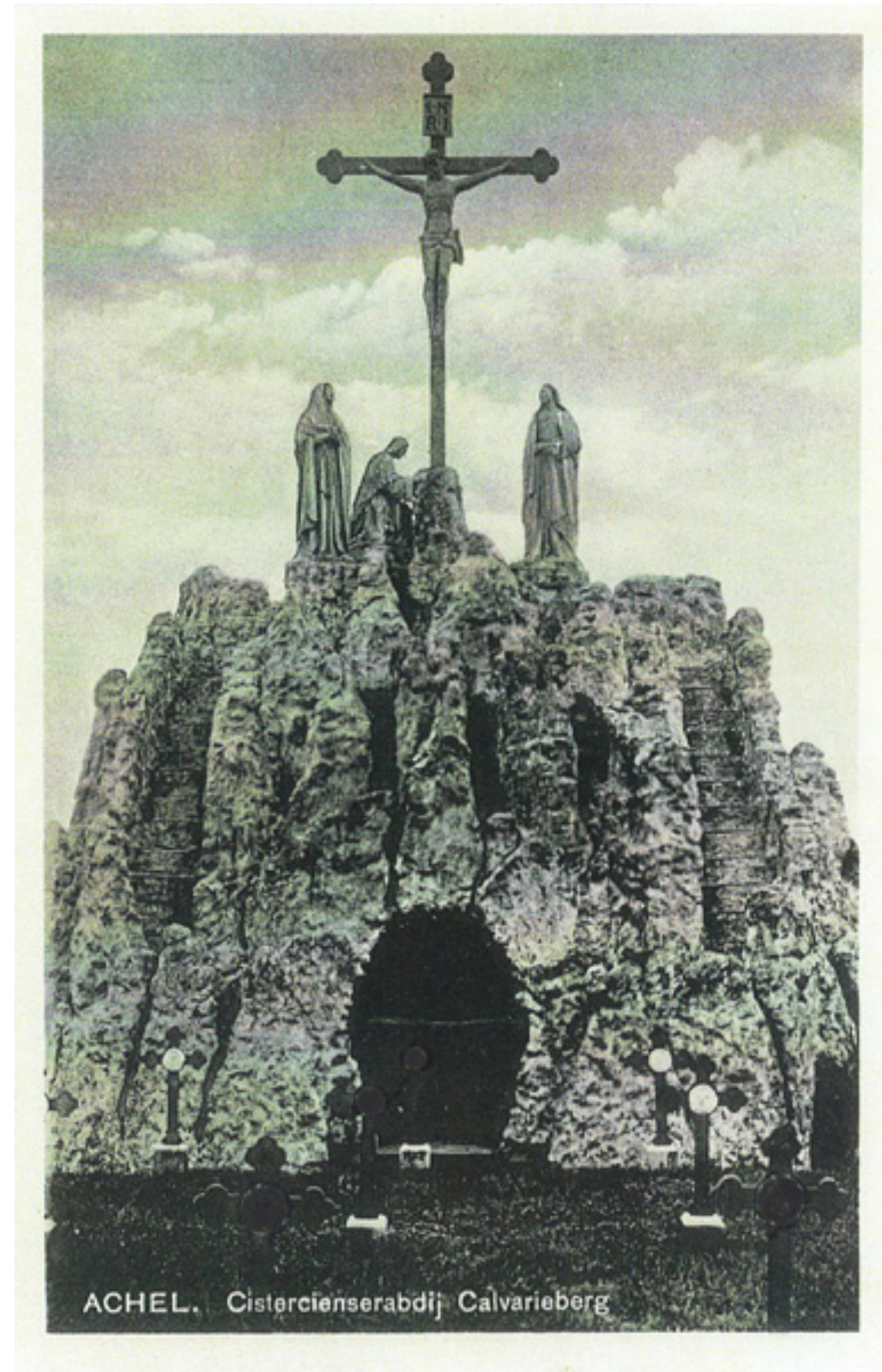
LOUTERINGSBERG

De veertig dagen en nachten
van Jezus in de woestijn
was een tijd van zowel lichamelijke
als geestelijke loutering en versterving.

De veertig jaren uittocht van het
Joodse volk uit Egypte, voordat zij
het Beloofde Land bereikten, werd het
symbool van bevrijding en vernieuwing.

De veertig dagen dat Moses op de berg
Sinaï verbleef en bij Jahweh was,
waren nodig om de wetten van het leven
te leren kennen als de geboden van God.

De veertigdaagse vasten van de Kerk
is daar de rechtstreekse afgeleide van.
Ook de veertigdaagse retraite van de
Jezuïeten heeft dezelfde grondslag.

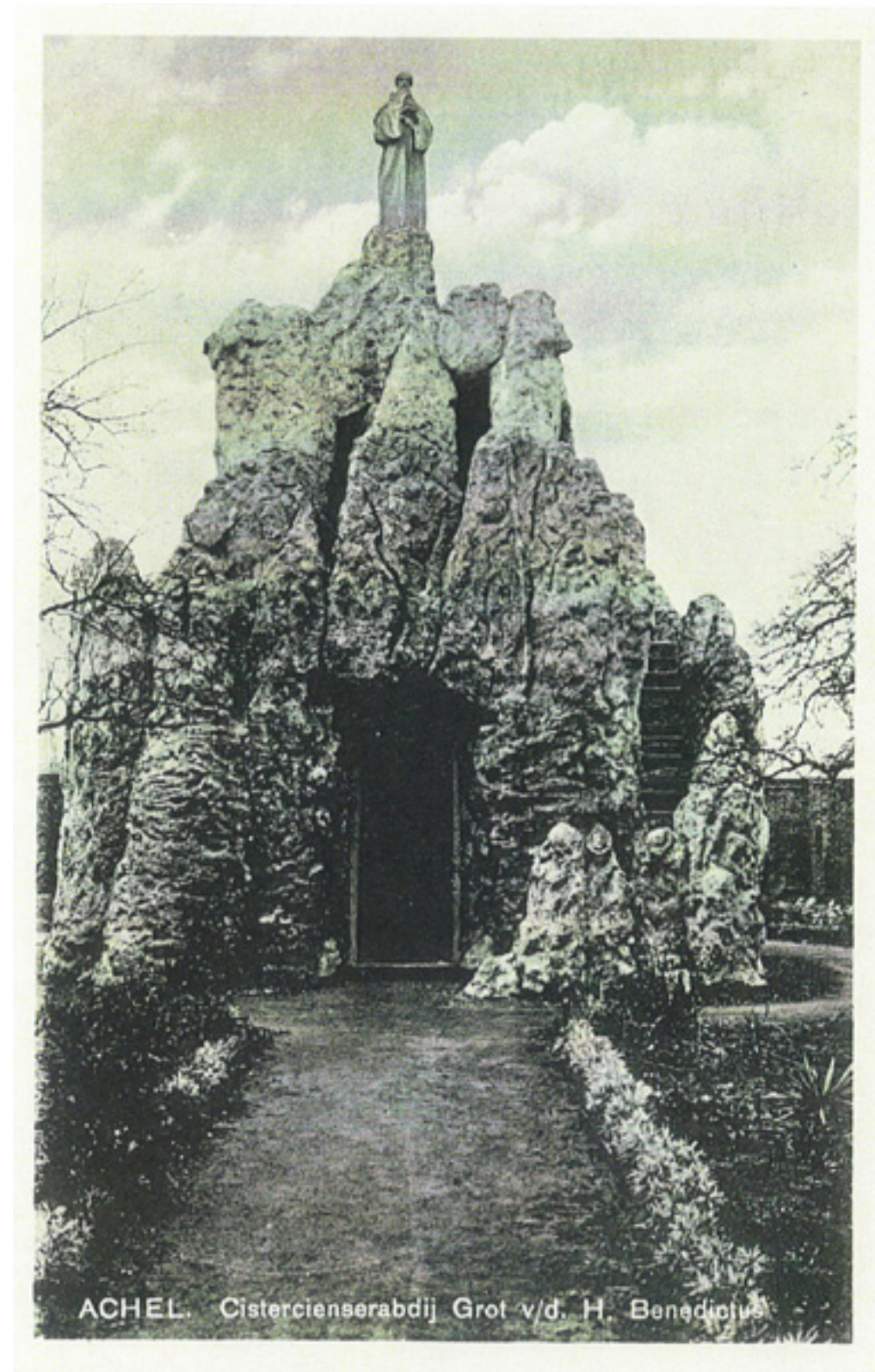

Jezus ging een berg op om te bidden.
Het bidden was het eigenlijke innerlijke
veranderingsproces, omdat daardoor
de eenwording met God ontstond.

Nog zijn de beschouwende orden
leerscholen van gebed en kweekplaatsen
van geestelijke kracht, omdat zij de
loutering bewerkstelligen van de hele mens.

Nog zijn er monniken en monialen
die veertig jaar geleefd hebben
als kluizenaar of kluizenares of
behoord hebben tot een contemplatieve orde.

Zij die daar levenslang verblijven,
zijn de beklimmers van de Louteringsberg
zonder ooit terug te keren, zonder in de
laagvlakte hun weg voort te zetten.

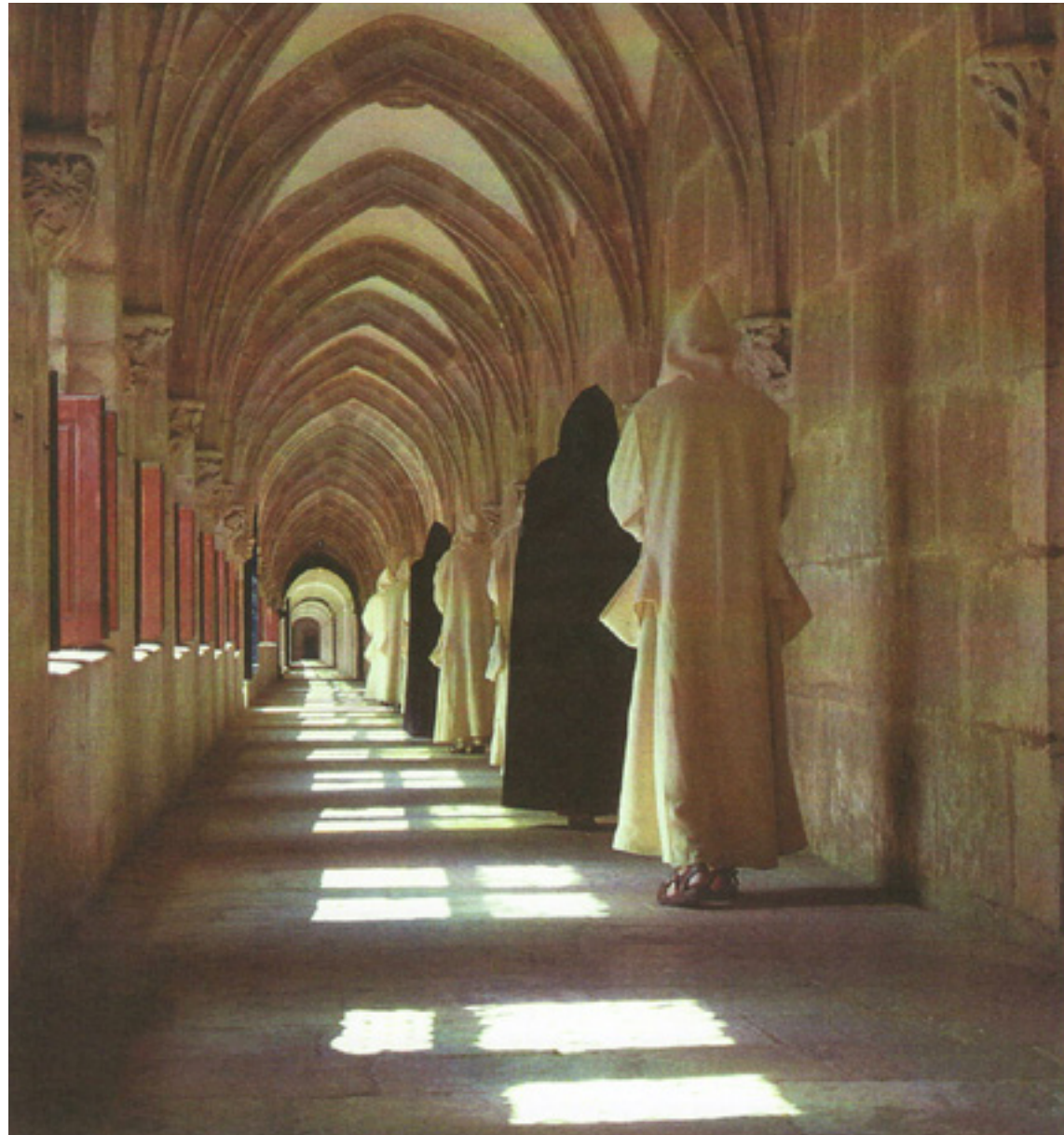
KARTUIZER- LEVEN

Leven als een Kartuizer
valt niet helemaal samen
met het 'Kartuizerleven'.

Er is altijd nog de
persoonlijke beleving
in de eigen diepte.

Hij die niet Kartuizer
werd om uit liefde
te willen lijden, werd

door het lijden van de
liefde een Kartuizer
die liefhad en leed.

AFSCHEID

'Jongen' zei zij
'als het niet gaat
kom dan maar weer terug'.

Op het lege perron
stonden zij
in hun pijn.

Ook dit tweede
afscheid sneed als een
zwaard door haar ziel.

Weer ging hij de kruisweg
van de pijn
van de liefde.

Zijn ouders stonden
onder zijn kruis
dat er nog stond.

Jezus zou het mee
wegdragen van de top
van de berg.

MINDERBROEDER

Hij was een boerenzoon,
veehouder landbouwer.
Maar de natuur bracht
hem zo dicht bij God
dat hij Kartuizer werd.

Hij werd een priester-monnik
en leidde een beschouwend
leven in zijn kluis, kweekte
er bloemen voor in de kapel
en hakte hout voor zijn kachel.

Eigenlijk kon hij veel meer,
zonder dat zijn gebedsleven
daardoor zou worden geschaad.
Hij kreeg een plan: een paar
uur per dag gaan werken.

Gaan bidden met zijn lijf als
een gezamenlijke ere-dienst.
Maar waar en met wie?
Hij zag de broeders zwoegen
alsof zij minder monniken waren.

Dus ging hij als hun gelijke
met schop en riek aan de slag,
zwijgzaam evenals zij, als
echte broer van hen, ook
in het nachtelijk koorgebed.

Hij ging zich meer oorspronkelijk
Kartuizer voelen door het werk
van zijn handen en floreerde
in de natuur en tussen de dieren.
En zij beademden elkaar.

Wat werden de andere 'minderbroeders'
gewaar? Zij voelden Jezus dichterbij
door 'zijn' aanwezigheid, alsof
het was als in het begin als
gezellen op blote voeten.

Toen hij gestorven was
liet hij zijn kruisbeeld na:
Jezus de levende aan het kruis,
roepend 'God, mijn God,
waarom hebt Gij mij verlaten!'

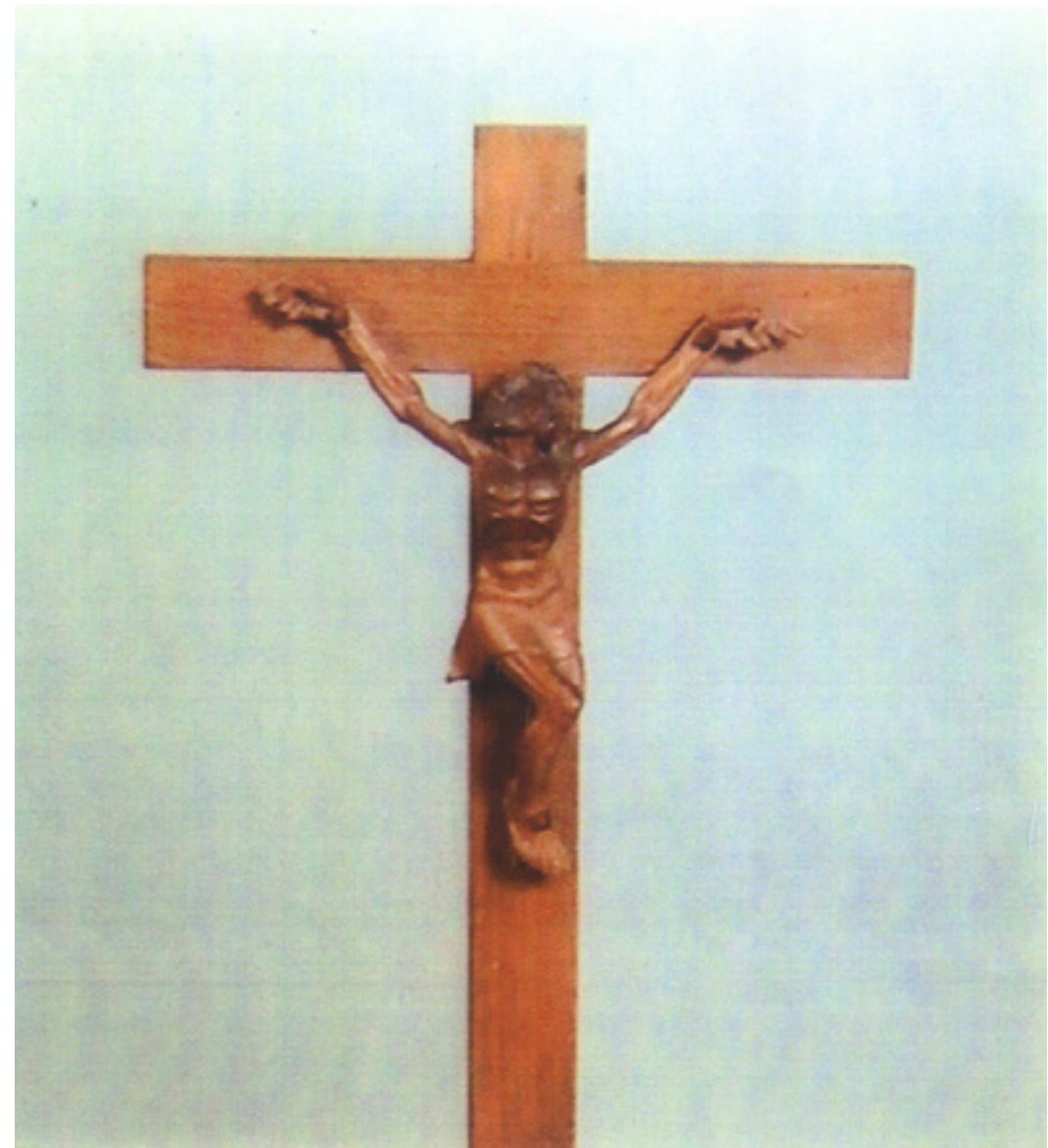
Jezus, gemaakt door een invalide
kunstenaar die al zijn leed
uitsneed in een stuk hout,
Jezus de lijdende die woonde
in de kluis van een Kartuizer.

Waardoor toch was de borst
van Jezus, zijn hoofd zijn mond
zo donkereiken bruin gekleurd
terwijl zijn lichaam gewoon
lichteiken was gebleven?

O hoe ontelbare keren had hij
Jezus met bevende mond gekust
en mengden zijn gebeden zich met
tranen als hij zei 'ik hou van jou,
Jezus. lieve zoon van God'.

Cornelus van het Kruis werd hij,
zij troostten zich aan elkaar
wanneer hij bad: God, neem
mijn lichaam en mijn ziel,
ik bemin je zo. O liefde!

CORNELUS VAN HET KRUIS

DE OPSTANDING

Lieve grote broer van mij,
tien jaar ouder dan ik,
zeventien jaar Kartuizer in
de Certosa di Calci in Pisa,
waar ik maar drie maanden
postulant was, samen met jou.

Je idealisme, je grote oer-
wilskracht hield stand totdat
je de laatste jaren magerder
werd en je gewicht verloor.
Met pijn in je hart moest je
je dierbare kluis verlaten.

Dit laat zich benoemen,
maar wat een strijd en leed
toen je zelfs je geestelijke
kracht verloor die nodig was
om stilte en eenzaamheid te
doorstaan. Liet God je alleen?

Je Jezusliefde en -gelijkenis
hield ook de pijn van Jezus in,
die op het laatst het gezicht
van zijn Vader kwijt was.
Je kussen van de gekruisigde
Jezus brandden op het kruishout.

Maar toen kwam je verderop
als pastoor de levende
verrezen Heer tegen en aan
Hem ving de verrijzenis aan -
als je vriend die met je
mee de parochie in ging.

STILLEVEN

De pastoor had een stille dag.
Waar was hij? Gewoon thuis
op de pastorie - met de zuster
als huis- en leefgenote iedere dag.

Hij had meer van die stille uren
en tijden. Dan leek het of hij
hier niet thuis was, elders was
en daar alleen woonde en leefde.

Als je zeventien jaren Kartuiser
bent geweest, kluizenaar, monnik
is dat levenslang je thuis in
je kluis, je tuintje, je bidstoel.

Zijn afnemend,e gezondheid deed
hem huiswaarts keren en het
pastoraat ingaan: voor hem een
wereld vol menselijke liefde.

Nu miste hij soms de stilte en
het koorgebed. Zelfs de gemeente.
Dan voelde hij een diep heimwee
naar het zijn met God alleen.

Vandaag had hij zo'n stille dag.
Zwijgzaam, woordeloos. De zuster
Clarice begreep dat. Zij wist het:
de pastoor is vandaag een Kartuiser.

SOLI DEO

Zij lieten God
nu meer alleen
in de parochiekerk
tegenover de pastorie.

De pastoor was een
Kartuizer (geweest).
De pastores was een
Claris (geweest).

Samen bewoonden zij
dit monasterium.
De grote tuin was
hun claustrum.

Maar op zijn slaap-
kamer had hij zijn
bidstoel staan voor
morgen- en avondgebed.

En 's avonds baden zij
(geknield) in de keuken
in twee koorhelften
het Rozenkransgebed.

Voor de beeltenis van
Maria en Joseph zongen
zij het Salve Regina
als Completorium.

En dan ging ieder
naar de eigen cella
en daalde er diepe
stilte in de Certosa.

Zo leefden zij het
monastieke leven
van de toekomst (voor)
samen voor God alleen.

En het hele dorp
werd ongemerkt
een nieuwe
beschouwende orde

want in de kerk
ging de Heilige Geest
vanuit hun geest het
nieuwe licht aandoen.

Trappisten hebben zich vanouds gevestigd op afgelegen stukken woeste grond, om die in cultuur te brengen, zodat landbouw en veeteelt mogelijk werden.

In 1098 trok een groepje monniken weg uit de abdij van Molesme in Frankrijk, om in Citeaux, te midden van de Bourgondische eenzaamheid, een nieuw hervormd kloosterleven te beginnen.

Deze Cisterciënser monniken, zoals ze na de stichting van de Orde van Citeaux genoemd werden, legden zich vooral toe op het beleven van de evangelische armoede.

Ook nu nog trachten de monniken door eenvoud en soberheid hun verbondenheid met de armen tot uitdrukking te brengen. Men beschouwt niets van zijn bezittingen als persoonlijk eigendom en de maaltijden worden bij voorkeur vegetarisch bereid.

Dat laatste neemt niet weg dat als voornaamste bron van inkomsten de monniken de zorg hebben over een uitgebreide veestapel.

Een grote veestapel vraagt echter voortdurend een liefdevolle zorg. Een paar uur per dag even boer zijn gaat niet. Daarom zien de monniken die op de boerderij werken, in de boomgaard of in de groentetuin, hun werkzaamheden als een vorm van gebed. Hun arbeid is hun gebed. En dankzij de vele werkzaamheden die in de abdij met die intentie verricht worden, zijn andere monniken in staat hun tijd te besteden aan het liturgisch gebed in de kapel, de geestelijke lezing en de gewijde studie, overeenkomstig de geest van de Regel voor Monniken van Sint-Benedictus, dat iedereen datgene te doen krijgt waarin hij zich als mens het best kan ontplooien en ontwikkelen om zodoende een gewillig instrument in Gods hand te zijn.

BID EN WERK

Het onderstaande artikel wil U enkel ter bezinning een van de vele mogelijkheden onder ogen brengen, waarop de diepere zin en betekenis van de arbeid te benaderen is. Er bestaan immers sociologische, filosofische, theologische en andere visies op de arbeid. Als monnik zou ik me willen bepalen tot een nadere maar gebrekkige toelichting op een oudmonnikendevies: bid en werk. Twee levensfuncties van de mens, die elkaar wederzijds moeten doordringen. Buiten God, die rust, liefde en daarom leven

GOD SPRAK: 'Laat ons de mens maken als Onsbeeld, op Ons gelijkend; hij heerse over de vissen der zee, de vogels in de lucht, de viervoetige dieren en over heel de aarde met alles wat er '. En God schiep de mens als Zijn beeld, als het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij hem. Toen zegende God ze en sprak tot hen: "Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt U, bevolkt de aarde en onderwerpt haar". (Gen. 1. 26). - Hoe jammer het ook is de majesteit van deze woorden te verkleinen door onze menselijke uitspinsels, toch kan het zijn nut hebben, omdat daardoor deze woorden nog meer weerklank en sonore diepte zullen krijgen.

God plaatst de mens dus als beheerder in de schepping allereerst om haar vertegenwoordiger en tolk te zijn in haar lofzang tot God. 'In hem staat de onbezielde schepping vanuit het stof overeind voor de redelijke dienstbetuiging en de ware liturgie'. Heel het aardse handelen van de mens, zijn handelen aan en in de schepping zal op moeten gaan in de verschuldigde dank dat God de mens in Zijn gemeenschap heeft opgenomen, want hij dient God als heerser over de aarde. Daarin ligt zijn eerste gods-gelijkenis. Dus ook de mens in het paradijs zou een arbeidende mens zijn geweest. Door

Ook de monnik ervaart de vreugde van de arbeid

het aan zich onderwerpen van de aarde zou hij het beeld van God, de Schepper in zich uitwerken en uitbouwen. God wilde dat de mens Zijn medewerker zou zijn en de uitbouwende voltooiër van Zijn scheppingswerk. Beantwoordend aan deze scheppingswil van God, zijn Vader in de hemel, beaamt de mens in zijn arbeid zijn mens-zijn, omdat hij door zijn arbeid de heerschappij van God over de geschapen kosmos uitbreidt. De mens kan God enkel dienen als hij zichzelf als mens aanvaardt, d.i. als verstand en georganiseerde stof; als de mens zichzelf als lichaam en ziel aanvaardt, aanvaardt hij ook de arbeid. Dus mede door zijn arbeid zou de mens het voorwerp van Gods liefde zijn en Hem in zijn arbeid erkennen, dienen en loven. Zo had God het bedoeld, zo was het de mens opgedragen.

De arbeid onderscheidde de mens van de andere schepselen, maar toch was de arbeid niet het doel van de mens. Want ook al was de arbeid uiting van geest, ontplooiing tot de volheid van zijn wezen als mens, al was ze ook een feest van een vollediger mens-worden, als een ontmoeting met God en met zichzelf als medewerker Gods in de vruchtbaarheid van de aarde en de natuur, toch riep God hem van daaruit verder, Hij nodigde hem uit tot Zijn eeuwige sabbat: 'En God zag, dat alles wat Hij gemaakt had, zeer goed was. Weer werd het avond en morgen, de zesde dag. Zo werden hemel en aarde voltooid met heel hun heir. En toen God op de zevende dag het werk had voltooid, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zevende dag van al het werk, dat Hij gedaan had. God zegende de zevende dag en verklaarde die heilig, omdat God toen rustte van al het werk, dat Hij geschapen en tot stand gebracht had. Dit is de scheppingsgeschiedenis van hemel en aarde'. (Gen. 1. 31). De grootheid van God ligt dus niet alleen in Zijn scheppen, maar nog veel meer in Zijn volledig en totaal boven Zijn schepping staan. Tekenend is, dat in de Heilige Schrift de zevende dag waarop God rust, geen morgen noch avond kent, ze is eeuwig. God viert van alle eeuwigheid tot eeuwigheid, ook zonder de schepping, het feest van Zijn eigen liefdewerkelijkheid in de heilige geest. God leeft het felst in de volmaakte rust en stilte van Zijn eeuwige, allesomvattende goddelijke liefde. Evenals de Heilige Schrift de arbeid van de mens laat steunen op de arbeid van God, grondt zij ook de sabbat van de mens op de sabbat van God, want de arbeid geeft alleen dan een echte godsgelijkenis aan de mens, in de mate dat hij haar bewust onder de opperheerschappij van zijn Heer en Schepper stelt. 'Daarom moeten in het heilig ritme van God de arbeid van de mens aan de wereld als de medeschepper met God en de aanbiddende erkenning van Zijn opperheerschappij in de cultus elkaar afwisselen en samenbinden'.

NATURA

wie niet natuur-vriendelijk is
is niet mens-vriendelijk

wie niet mens-vriendelijk is
is niet natuur-vriendelijk

want mens is natuur
en natuur is mens

zij zijn zo één
als oorzaak en gevolg

De wet van het leven is eenvoudig:
iedereen laten leven.

In de dierenwereld zorgen de ouden
dat de jongen in leven blijven,
ze voeden en verdedigen hen
met gevaar van eigen leven.

Geen een mens mag een ander
gewoon dood laten gaan van honger en dorst
niet in het binnenland
niet in het buitenland.

Eerlijk samen delen is
de grondwet van alle leven.

KYRIE

Heer, ontferm U
over ons mensheid
waar wij het verstand
en gevoel niet hebben
omtrent uw bestaan.

Als wij het verstand
maar hebben goed
met elkaar om te gaan
en het gevoel voor
gerechtigheid en liefde.

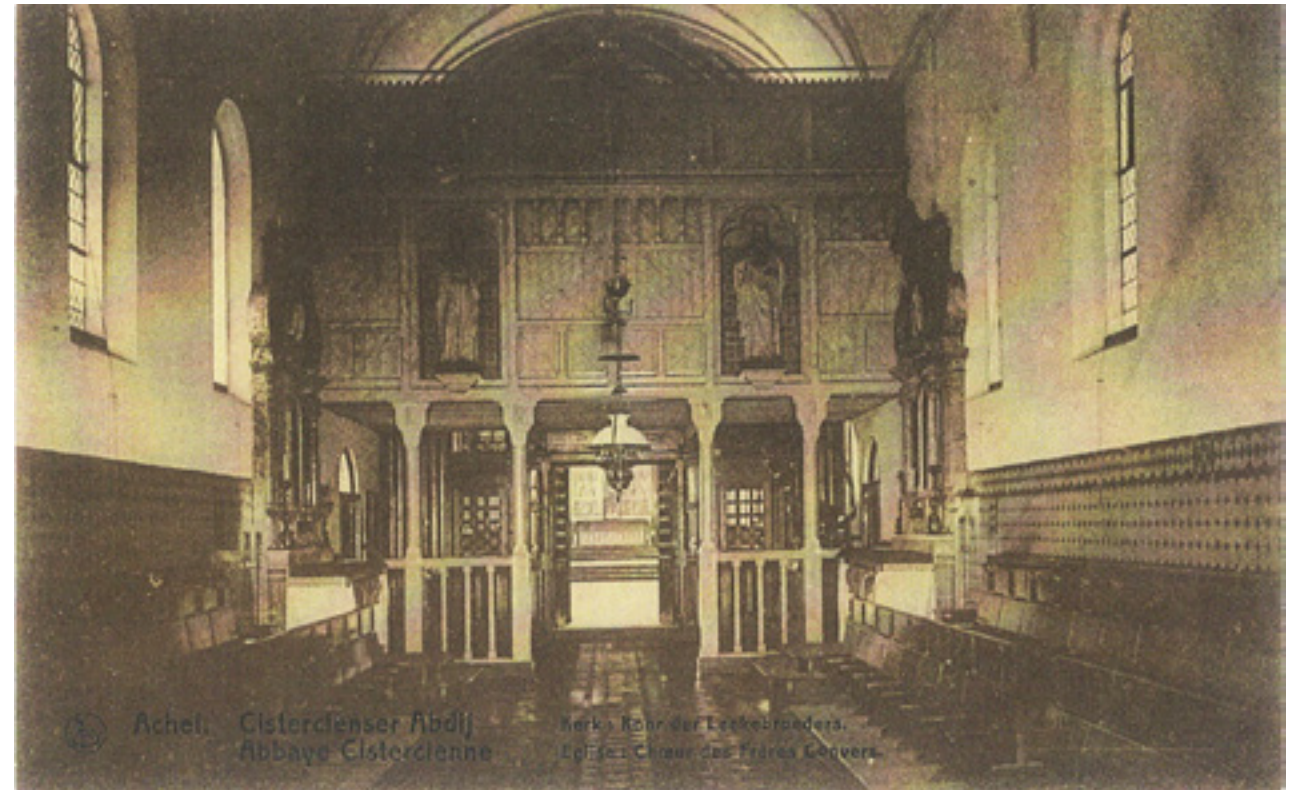
ELEISON

We moeten met z'n allen wel zo ontzettend
veel goed doen: om de bedoeling van God
met zijn schepping te rechtvaardigen -

want anders zou het kwaad alles kunnen
overwinnen en de schepping van God
ontzettende onzin kunnen blijken te zijn.

*

De goedheid van de mens is het eerste
en het laatste scheppings-motief.

EINDE IN ZICHT

Hij is ongeneeslijk ziek.
De dood tuimelt over hem heen.
Alles raakt van zijn plaats.
en verliest verder zijn zin.

O God, geef hem uw doorzicht
om geestelijk te kunnen verwerken
wat hij lichamelijk moet doorstaan.

Hef hem met tedere hand naar U op
als in een beginnende omhelzing

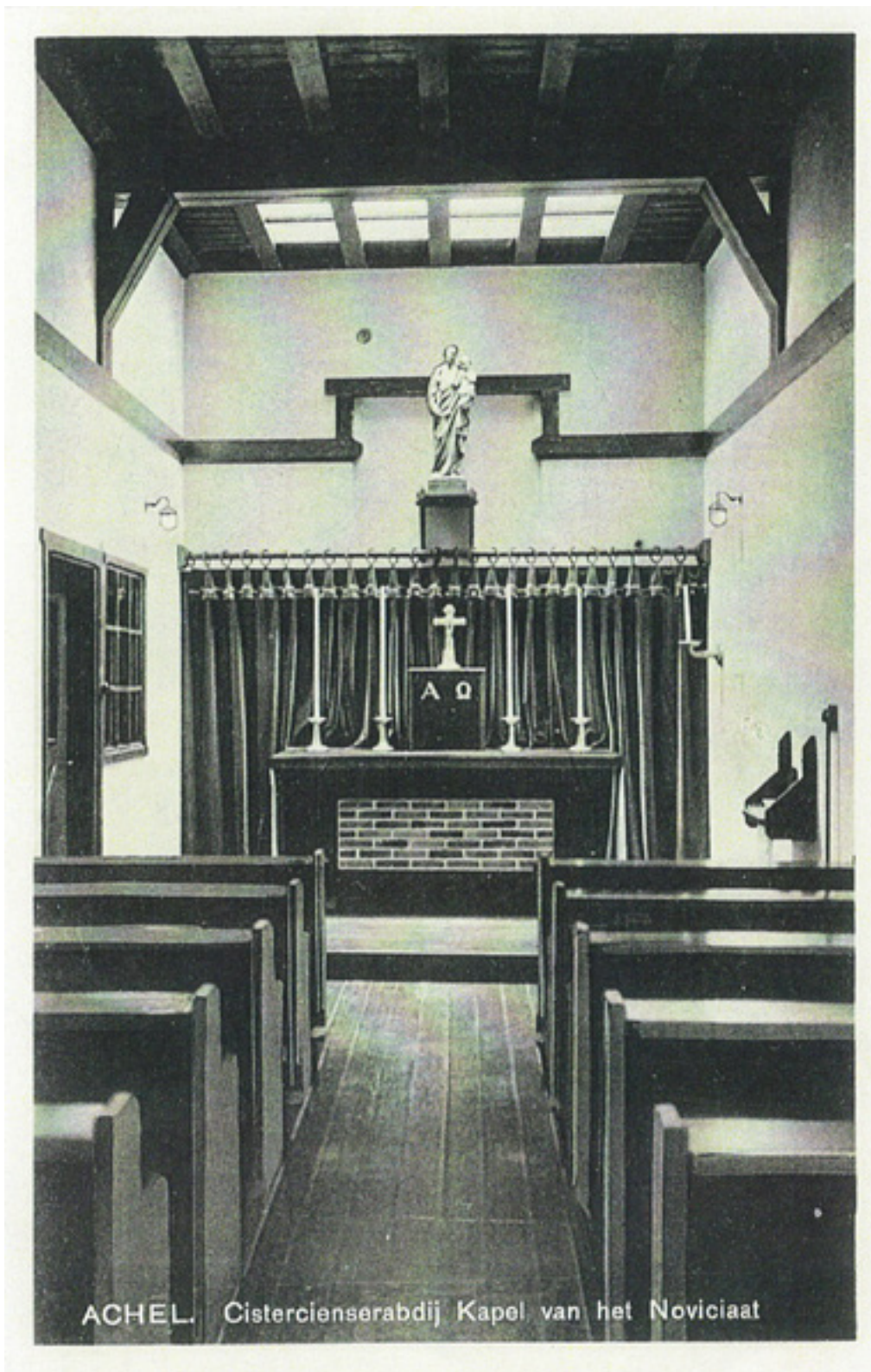
die nooit meer eindigt.

ZO ZIEK

De schoonheid die
iemand laat zien
in lijden en het
ondergaan van
verdriet kan mij
diep ontroeren.
Zo blij en moedig.

De aanvaarding
de verstillings
de pijniging
van het besef
van ongeneeslijk
ziek te zijn.
Zo vrij en willig.

Deze schoonheid
is heilig, ik wil
daar aan meelijden.
Ik voel de tedere
blik van God
in mijn ogen.
Zo zacht en zinnig.

ACHEL. Cistercienserabdij Kapel van het Noviciaat

STEM

De 'stemming'
waarin je bent,
opstaat en naar
bed toe gaat

kan mede door
je 'verrezen'
geliefde worden
bepaald - als je

in liefde bent
en stil luistert
naar de zachte 'stem'
van je lief.

In haar stem
klinkt louter
liefde uit liefde,
de liefde van God.

VERJAARDAG

Zonder te weten wat er aan leven vooraf gegaan is aan de ontvangst, zonder de wording en groei precies te kennen, begint bij de geboorte de jaartelling en het verjaren.

Zonder precies te weten wat er volgt bij de wedergeboorte na dit leven, is het niet zo onwerkelijk om de lopende jaartelling te blijven toepassen op het altijddurende bestaan dat volgt.

Vanuit een gelovig realisme meten we de tijd -al heet deze plotseling eeuwigheid- door in aardse getallen. Immers: onze ouders en geliefden zijn toch weer een jaar ouder geworden!

Goed en fijn ons gelovige hoofd te heffen en in de diepte van het leven te kijken en dan te zeggen: Proficiat, mijn lief, je wordt vandaag honderdtien. Ik kom je namens God feliciteren!

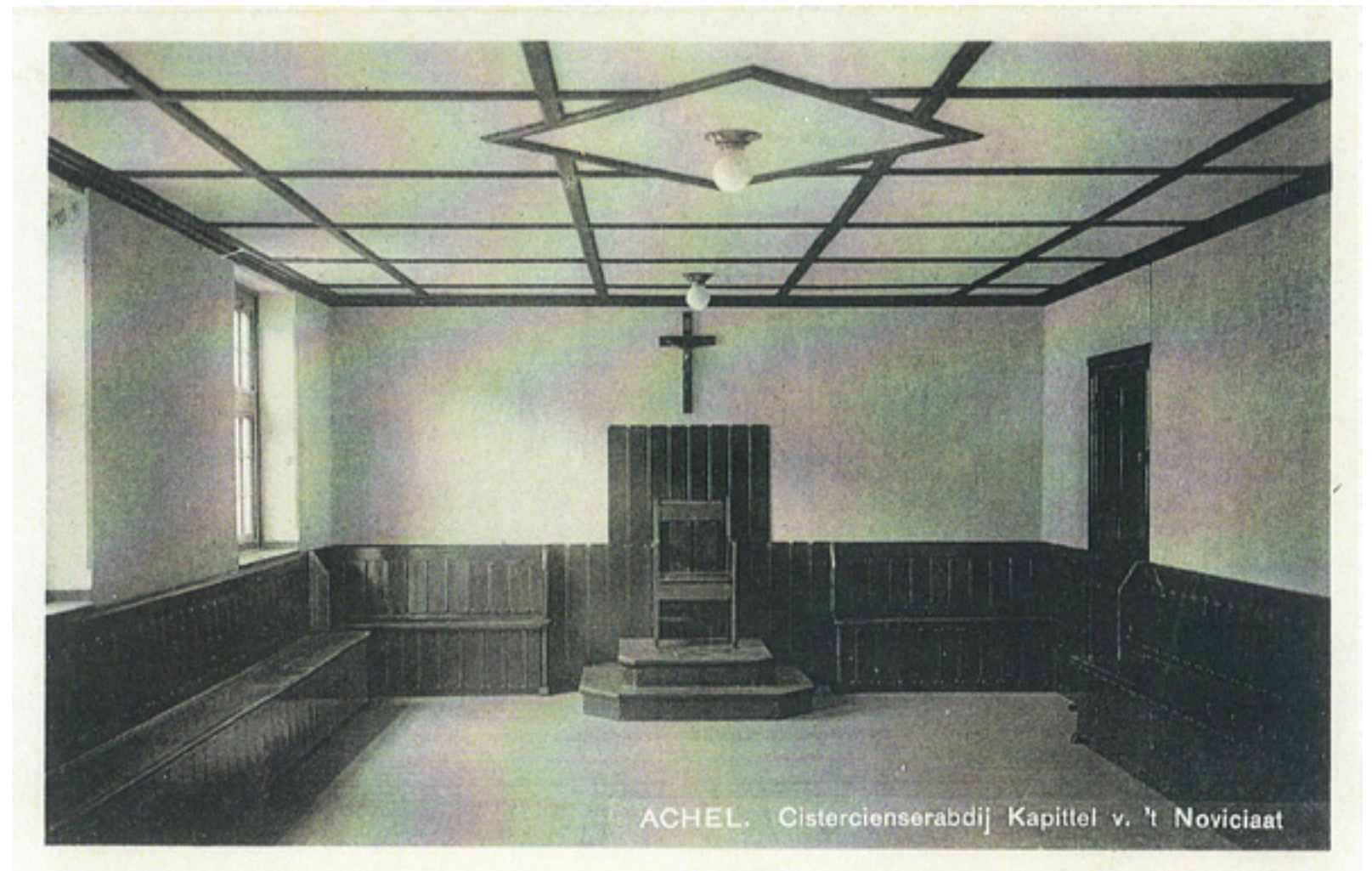

VAN WEERS- KANTEN

Wij, aan deze kant
van het leven, laten wij
niet te lang, niet
blijvend treuren om hen
die gestorven zijn want
zij zijn verrezen.

Dat de dood die eigenlijk
niet is, ons niet vasthoude
in pijn en gemis
want dan blijven wij zelf
sterven en komen wij niet
aan verrijzen toe.

Mogen wij geleidelijk
ons verheugen voor hen,
over hen die aan de
andere kant van het leven
de heerlijkheid viëren
van de verrijzenis.

ACHEL. Cistercienserabdij Kapittel v. 't Noviciaat

LIJDENSMYSTIEK

De eenwording in liefde,
de versmelting van leven
voltrekt zich in mensen, vaak
zonder dat zij het nastreven.
Dat is met alle liefde zo,
ook met de liefde voor God.
God schept en wekt deze.
Aan de mens is het antwoord.

Ook de vereenzelviging
met het lijden van God
komt uit God zelf voort.
Hij roept ons tot deelname,
troost, mee-lijden, erbarmen.
Zij raakt de pijn in ons aan
die het diep in ons doet
God te zien lijden.

En dan ontstaat er die
wonderlijke omkering van
werkelijkheid en ervaring:
de pijn wordt geluksgevoel.
Lijdens-mystiek is de mede-
ervaring met God, van de eeuwige
pijn die deel uitmaakt
van het wezen van God.

Wie door GodGodin deze
bestaans-ervaring wordt
binnengeleid, mag soms
vertoeven in de bruidskamer
van de goddelijke minne
waar GodGodin samen is met
de mens die weet
te lijden uit liefde.

OFFER

Het grootste offer voor een monnik is niet de stilte, maar dat de stilte die hij van binnen zoekt opnieuw gevuld wordt van buitenaf.

Het grootste offer voor een monnik is niet de leegte, maar dat de leegte die hij van binnen maakt opnieuw wordt volgemaakt van buitenaf.

Deel geworden van een gemeenschap, wordt de gemeenschap deel van hemzelf; daardoor bepaalt hij maar voor een deel zijn eigen leven.

De deeltaak die hij moet vervullen, kan zijn innerlijke leegte zozeer opheffen dat hij het gevoel heeft een gedeeltelijke monnik te zijn.

De stilte met zichzelf, de stilte met God kan in het communiceren met een community worden overstemd zodat het gebed van de stilte verstomt.

Maar een monnik levend binnen een gemeenschap is er niet voor zichzelf alleen; hij is er ook om het anderen mogelijk te maken monnik te zijn.

En zo ieder zijn taak, draagt ieder zijn kruis, brengt ieder zijn offer en dit offer beslist over de ware geest van de monnik.

Is het dan zo dat alleen dán de taken die je als monnik moet vervullen ter wille van de community

je als monnik heel houden,
de stilte in je behouden blijft,
de leegte voor God kan voortduren,

wanneer je datgene wat je doen moet
'graag' doet, met plezier,
eigenlijk als 'liefhebberij'?

Interno Chiesa

DE ENE WERKELIJKHEID

Leven in de tijd en
leven in de eeuwigheid
is zijn in de ene
werkelijkheid van God.
Tijd en eeuwigheid zijn
niet verschillende vormen
van Godsbestaan maar van
zijnswijzen van de mens.

De levenswerkelijkheid van
de mens is verschillend,
anders in de aardse dan
in de hemelse werkelijkheid.
Zijn inzicht en weten,
zijn bewustzijns-ervaring
van alwat bestaat, ook
van God is anders.

In beide levenswerkelijk-
heden is God evenveel
aanwezig en even duidelijk.
Het is de mens die in de
aardse werkelijkheid niet
of nauwelijks God ziet,
weet, herkent in alwat is,
slechts vaag zijn bestaan voelt.

Dat hoeft ook niet, dat kan
haast niet anders; zo mogen
de dingen, kan heel de schepping
in en uit zichzelf lijken
te zijn, zonder afspiegeling of
slechts verwijzing te zijn
van een onzichtbare schepper
en een verborgen God.

Zo kan de aardse conditie
'alles' zijn, genoeg om
van en voor te leven.
Toch dringen daar doorheen
vermoedens en verlangens
die voortkomen uit de van
eeuwigheid en bovenaards-
heid vervulde werkelijkheid.

Dan ontstaat er een dieper
weten, een groter ervaren
en innerlijk verlangen
dat geloof en hoop wordt.
En deze bewustzijns-ervaring
vonkt aan vanuit 'liefde'.
Zo ontstaat in de mens een
natuurlijk Godsgeloof.

Dat is -wat Paulus noemt-
het zien als in een spiegel,
vaag en indirect, terwijl
God zich eigenlijk direct
laat zien in al het geschapene.
Mist de mens het gezichts-
vermogen op aarde reeds God van
aangezicht tot aangezicht te zien?

Het in en bij God zijn
is hetzelfde op aarde als
het is in de hemel. God is
heel, helemaal, heelal,
niet weinig hier en veel daar
maar de Al-aanwezige in liefde,
zich vereenzelvigend met
alle leven en alle zijn.

Alleen 'liefde' stelt de mens in
staat de ogen te openen voor
de aanwezigheid van God die liefde is.
Van eeuwigheid ziet God de mens aan.
Het elkaar 'zien' van mensen
die elkaar liefhebben is een
zichtbare Godsontmoeting.
God kijkt ons aan in de liefde.

Zo zijn alle gestorvenen en
verrezenen in God en in God,
ons-aanwezig en liefdevol nabij.
Verbonden met alles, met de
voortschrijdende evolutie van de
schepping waaraan zij deel hebben.
Soms helder en oplichtend in
tekenen en gebeurtenissen zelfs.

Wat geleefd heeft, sterft niet:
het ongeborn leven, het onderbroken
leven. In God leeft alles voort.
En alwat groen is, alwat ten hemel
reikt is beziel van de ene zelfde
Geest die leven geeft en duurzaamheid.
Als we dat kunnen geloven, kunnen we
bidden en aanbidden in de natuur.

Dan kunnen wij ook onze ouders
groeten, aanzien, aanraken
door het waas van tijd en ruimte.
We kunnen hen nabij zijn
zoals zij ons nabij zijn.
Dit kan een eenheid van geliefden
zijn, van liefde zonder grenzen
want in God vereeuwigd.

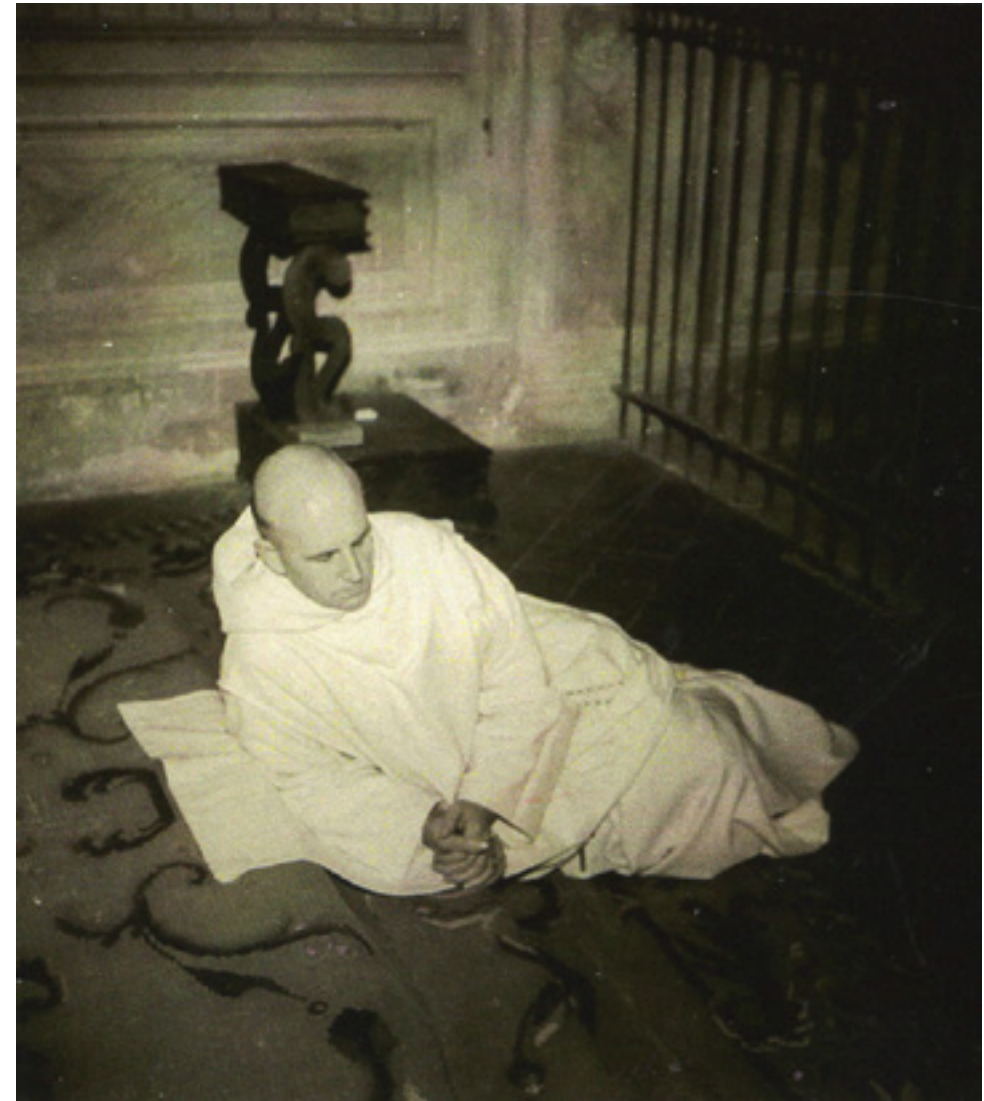
HET ENE ZIJN

Het zou heel onwerkelijk zijn,
wanneer de grote geestelijke
wereld van verrezen, herrezen leven
zich als een alles overstijgende
wereld zou onttrekken aan de
aarde-wereld van God.

Maar even onwerkelijk wanneer
de mensenwereld aan deze zijde van
het bestaan zich zou afsluiten van
de mensenwereld aan de andere zijde
van het bestaan. Alsof die niet
bestaat omdat die niet waarneembaar is.

De hemelmensen zijn een menigte
die niet te tellen is. En deze
mensenmenigte groeit met de dag,
millioenen jaren al. Hier tegenover
blijft de bevolking van de aarde
een kleine minderheid op planeet aarde.

Met wondere ogen zien onze voortlevende
medemensen en geliefden naar onze
samenleving hier. Hoe reëel is het
wanneer wij als kortstondige aarde-
lieven schouwen in hun goddelijke
werkelijkheid. Ook om God te zien ...

God

dat er in mij
het gevoel is
dat U bestaat
doet mij beseffen
dat ik besta

dat er in mij
het bewustzijn is
dat U aanwezig bent
doet mij huiveren
van oneindigheid

dat er in mij
het inzicht is
dat het slechts
door uw genade is
dat ik dit ervaar

dat is het in mij
waardoor ik bidden wil
want U geeft
Uzelf aan mij
Godlief

God

zo lang ik weet dat U er bent,
ben ik het die weet dat U er bent
en dat nooit zal kunnen vergeten

zou U dan kunnen vergeten
dat ik het ben die weet
dat U er bent

ONTROERING

Plotseling besef ik
dat ontroering
niet iets van mij is
maar van God komt

Mijn ontroering is
Gods voelbaar
aanwezig zijn -
is God zelf

Er is nooit iets
van God
wat niet
God zelf is

Mijn ontroering
om U, God, is:
te beseffen
dat U bestaat

DROMEN

In de liefdesdromen van God
kan er eindeloos meer
dan de aarde te bieden heeft.

Het aarde-bestaan is beperkt
in tijd duur en ruimte,
kosmisch en erfelijk bepaald.

Wat in onze verbeelding
kan opkomen, zijn slechts
vonken van eeuwig licht.

Het hemel-bestaan zal in God
gekenmerkt zijn door vervulling
voltooing en verheerlijking.

En God zal eeuwig verder
blijven dromen en zijn dromen
volgen temidden van de zaligen.

EEN HEMEL OP AARDE

Alles leeft in de eeuwigheid
de tijd, de geschiedenis,
het gedachte en gesproken
woord, de zachte kus.

Daarom leeft alles voort
in de eeuwigheid:
het levenslied, het eindeloos
spel van snaren.

Zij die reeds zijn in
de eeuwigheid van God
bestaan met ons in
de tijdeloze eeuwige,

maar horen meer dan wij,
zien dieper de betekenis
van de dingen want
zij zijn liefde geworden.

Zij mogen de volheid
van tijd en eeuwigheid
belevan en leven
de aarde in de hemel.

SCHEPPING

God, in wie wij
leven bewegen en zijn,
U bent zelf het
eeuwigdurend bewegen.

Pauze, stilstand,
wachttijd, duur,
komen in uw bestaan
niet voor.

Daarom is er geen
tussentijd van leven,
niets tussen
sterven en verrijzen.

'U' blijft leven
'U' blijft levend
in de mens van uw
liefde en heerlijkheid.

God, wij delen reeds
uw eeuwig leven.
Wij zijn delen van
uw leven, God.

VERDER LEVEN

Ik denk niet
in termen van
eindbestemming
voltooing
beloning
einddoel.

Voor mij is sterven
verder leven,
het overgaan
van dit naar
een verder leven dat
op dit leven aansluit.

Geen eindstand
geen tussenstand
maar doorgang
herademen in
de eeuwige adem
van God.

IS

'Zijn' is 'werkelijkheid'.
Ik 'ben'.
Als ik denk:
liefste je 'bent'
is dat werkelijkheid.

Niet een gedachte
of veronderstelling,
niet een vage
weergave van
'wie je was'.

liefste, je bestaat,
je leeft, in God
ben je eeuwig.
En je blijft
'van mij'.

HET INTREDEN

Pas toen Threes en Jan hun levenswijze beter gingen begrijpen, gingen zij inzien wie zij eigenlijk waren. Ook toen zij vervolgens hun denkwijze -die daarmee gepaard ging- in die samenhang duidelijker gingen zien. Hoe was hun leven eigenlijk? En was het, zoals het toen was, eigenlijk niet altijd al zo geweest maar toen zijn volle gestalte kreeg?

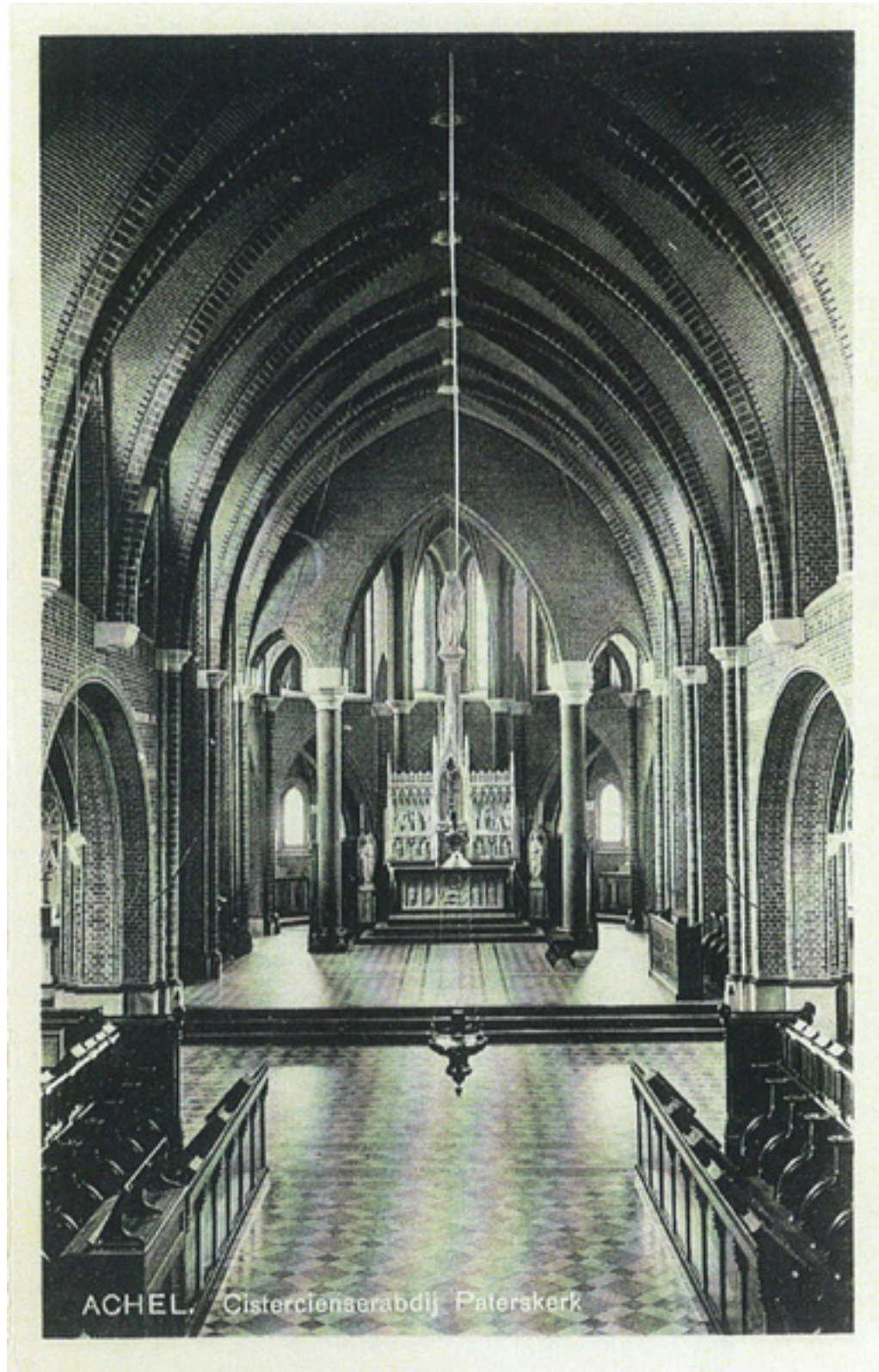
Dat zij dit op een late dag in hun leven vrij plotseling helder gingen zien, kwam doordat zij de werkelijkheid waarin zij leefden, niet hadden nagestreefd. Wat het geleidelijk was geworden, was niet het bereiken van een doel. Omziende echter en zich toetsend aan eerdere levenservaringen spraken zij het uit in bed: wij zijn Kartuizers geworden.

Uit de referentie, die Jan had uit zijn vroegere Kartuizertijd, die Threes had uit hun Kartuizerbezoek aan de Grande Chartreuse, verduidelijkte het heden zich. Zij zagen in: we zijn geworden wat we niet intendeerden. En nu het geworden is, zien we in dat het zo is: wij leven het Kartuizerleven van de toekomst. Een liefdeleven van man en vrouw voor God alleen.

Grote en kleine overeenkomsten kwamen een voor een naar voren, wezenlijke en bijkomstige punten - en zo ontstond er een totaalbeeld van gelijkenis. Naar inhoud en vorm, terwijl de eigenheid bleef. In alles ervaaarden zij hun gelijkheid en gezamenlijkheid. Zij hoefden elkaar niets meer te leren. Zij zorgden voor elkaar en deden alles samen. Hun eenheid en liefde kwam daarin tot uiting.

Dit samenleven verhoedde voor het gevaar van een beklemmende gerichtheid op zichzelf, hetgeen altijd het monastiek leven alléén kan bedreigen. Samen betekent wederzijdse hulp en ondersteuning. Zorg en liefde voor elkaar opent je naar elkaar. Voor niemand of niets hoeven te zorgen is armoede. Wie beiden stilte en zwijgzaamheid minnen, scheppen voor elkaar de stilte voor het spreken van God.

Threes en Jan hielden beiden van een sober leven, dat overigens gepaard ging met genieten van alle schoonheid. Schoonheid is goddelijke nabijheid. En de eenvoud van waarnemen en ervaren is rijkdom. De hele natuur was hun lief. Alwat groeide en bloeide sierde hun leven. En de vogels en dieren leefden met hen. Zij schonken de natuurlijkheid van leven. Daarin leefden zij met God. Voor God alleen.

ONS HOOGLIED

Wij zijn geboren om
elkaar lief te hebben
en ons liefdeslied
te zingen als het
lied van GodGodin.

Dit Hoge Lied kan
gezongen worden als
de liefde hoogtij vierde,
geworden is tot een
liefdes-symfonie.

Wij mochten tot op
hoge leeftijd in de
hoge tonen boven de aarde
uitstijgen en ons eigen
hooglied blijven zingen.

Als echo's van de aarde
werden de lage tonen
steeds dieper van klank
omdat zij de taal werden
van onze zinnen en ons hart.

LAATSTE EER

Ik bid, -en wil doen waar ik om vraag-
dat ik in de dagen of uren van overgang
van dit leven naar het andere leven,
niet van mezelf ga getuigen: niet
over het voorbijgaande leven, niet
over mijn vast geloof in de eeuwigheid
en mijn liefde met God, levenslang.

Ik wil deze laatste eer, deze zelf-
verheerlijking niet, want dat zou juist
de ontkenning zijn van de ware liefde
met God. Zonder dit uit te spreken,
is dit dan het stille geheim tussen
God en mij - met alle eer aan God
in dit nederigst moment van mijn leven.

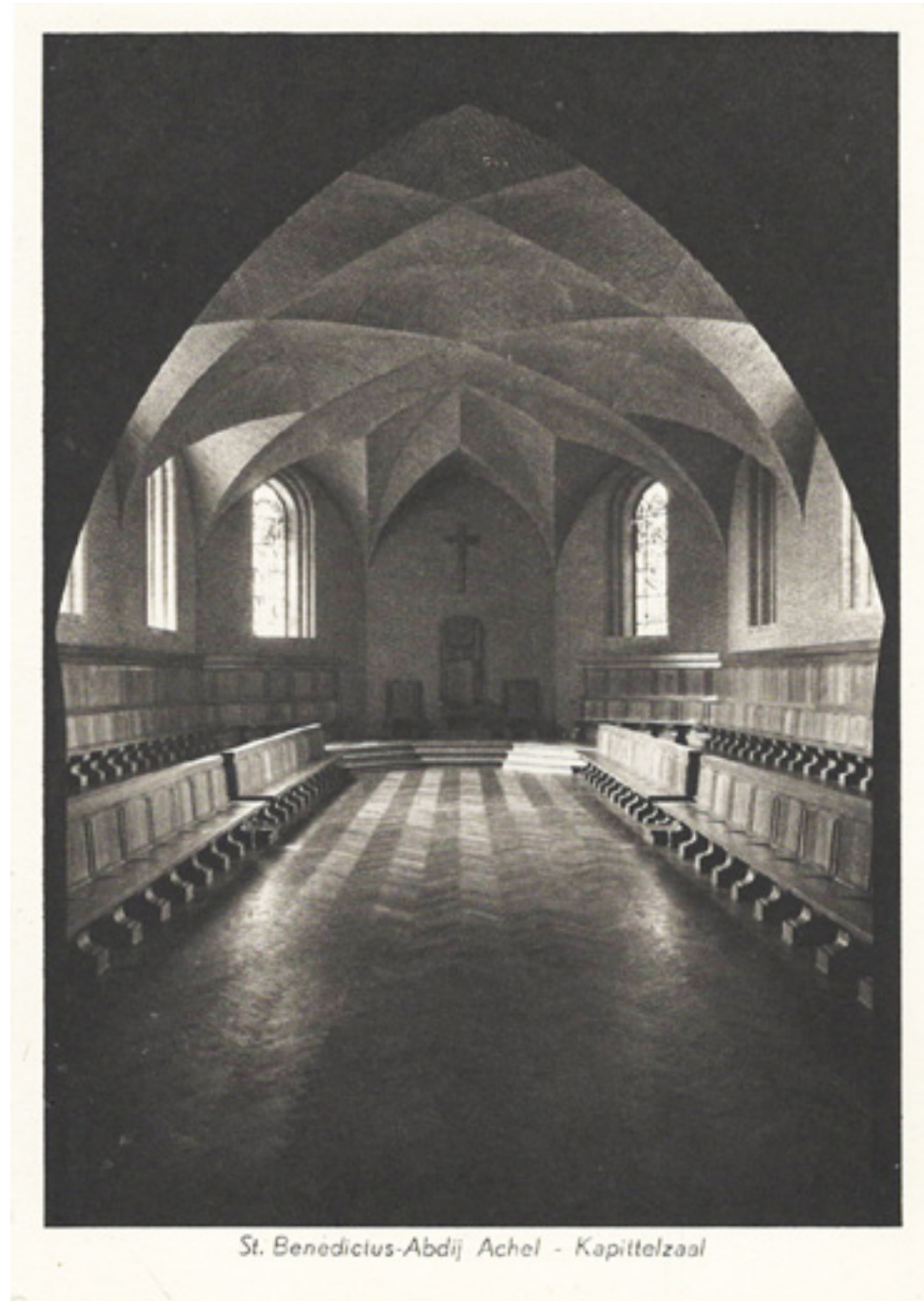
Ik wil sterven in de stilte, die er
tijdens mijn leven was tussen God en
mij, in dezelfde vertrouwde intimiteit.
En in die stilte spreken we dan met
elkaar en zeg ik graag de laatste lieve
dingen die dan nog opkomen uit mijn
hart en geest - tot in mijn verrijzenis.

KLAAR

God, ik wil voordat de avond valt
deze dag voltooien zoals ik mijn leven
wil voltooien: in geleefde liefde,
in overgave aan het goede,
innerlijk naar hart en geest
klaar om in U op te gaan,
klaar om op te staan ten leven
na alle wankelingen voorheen.

God, ik wil het kleine en het grote
van mijn aardse leven proberen
los te laten, vaarwel te zeggen en
al het goede mee te nemen in de
overgang naar de oneindig alles-
omvattende werkelijkheid, naar U,
eeuwig heilige levende bron van Uzelf.
Van U heb ik het leven mogen lenen.

God, als dan de avond valt van mijn
leven en de nacht mij zal toedekken
en omhullen, wil ik mij overgeven
aan uw goddelijk beminnen, aan U.
O, wilt U zich spreiden over mij
en mijn geliefde die bij U rust.
Om samen veilig te zijn in uw
'everlasting arms'. In U Eeuwige.

IN MANUS TUAS

Jij mijn hemellief
bent door alle sferen
heen hier bij mij.

Jouw zachte hand
raakt mij aan
ter vertroosting.

Jouw tedere vingers
spelen in mijn hand
ter verheuging.

Samen vlechten we
de kroon van God
ter verheerlijking.

Jij zaait de hemel in.
Als een lichte nevel
sproeit het liefdesvocht.

CERTOSA

Hier stond je sterfbed
dat je verrijzenisbed werd
in één ondeelbaar moment
tussen je laatste en eerste
ademen en herademen.

Naast deze gewijde plaats
staat nu mijn bed alleen.
Je zachte fluisteringen
spreiden zich over mij.
Ik deel met jou de stilte.

Ik praat met jou zacht
over vroeger. Ik voel dat je
luistert. Je bent nog zo
dicht bij mij en bidt met mij.
Ik streel je stille bidden.

Liefste, dit was de Certosa
van ons samen, ons Soli Deo.
Ook nu ben ik niet alléén
voor God maar met jou samen
in de hemel en op aarde.

En nu hef jij mij in je lieve
armen hoog naar waar jij bent,
terwijl je ons lieve aardehuis
met mij bewoont als ons hemelhuis,
al staat er maar één bed.

